

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

2 2012
ročník VIII.
cena 10,- Kč

foto na titulní straně: Jiří Kubík ml. *nakreslil Milan Kocmánek*

Louky

J. J. UHER

Už nebudou hřát letním sluncem klukům nohy,
ty kdysi široké louky u nás pod Lanžotem,
kdy tetky „nošky“, mladí chlapi zas „panohy“,
na zimu nosívali, nešetříce potem.

Už nebudou z fůr sena zpívat šohajové
a děvčata jim přizvukovat s ptáčky z křížků,
pak v Járku koně plavit jako kovbojové
a spolu naplnit svým mládím lásky hříčku.

Už nebudou víc louky spásat kalné vlny
a lidé křičet **Voda leje! Voda leje!**
Na jejím břehu sedlák bezmocnosti plný,
tak jako předci, nezůstane bez naděje.

Jednou se vodní živly shora, zdola znova zas rozzuří,
přírody síla vyjde z luk a vlnou na vrata udeří!

foto: J. Polínek st.

Příroda ne toliko ta podlanžhotská, ale vlastní celé planetě Zemi, nezůstane v blízké či vzdálenější budoucnosti pouze u jedné vlny, jako pěstí bušící na vrata lidstva. A nezrodí se jenom z vodního živlu; budou to zmnožující a zesilující se pěsti vichrů, tornád, zemětřesení, sopečných erupcí, pohybů tektonických desek, požárů a sucha, sněhových závalů a třeskutých mrazů, hladu a žízně, člověčího přemnožení, rasového, národnostního a náboženského nesnášení se; pěsti ozónem neblokovaného slunečního svitu, pěsti blíž a blíž Zemi se vracejících komet a meteoritů, pěsti toho, čeho se lidstvo obává od oné chvíle, kdy jeho rozum pochopil obsah slova ARMAGEDON! Ale možná, že dříve než všechny tyto pěsti udeří, lidstvo válečnou či pandemickou sebezkázou, sebezahubením se jim vyhne. Jenže to už nebude mít pro život člověka a všeho ostatního tvorstva žádný smysl. Začne příroda znova od začátku? A k čemu? Važme si dní, do nichž ještě patříme…

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

v letošním roce hodláme pokračovat v rekonstrukci chodníků a některých komunikací. V současné době probíhá rekonstrukce chodníku v Nové ulici nákladem 572 842 Kč včetně DPH a v ulici Stráže nákladem 660 755 Kč včetně DPH. V této ceně je zahrnuta i rekonstrukce chodníku k Masarykově základní škole, který se bude dělat v době prázdnin. Co se týká chodníku v ulici Kostická, čekáme na potvrzení dotace. Probíhá také restaurování soch na Náměstí celkovým nákladem 156 636 Kč včetně DPH. Částkou 150 000 Kč přispěly Moravské naftové doly. Tato akce bude ukončena do konce června. Jsou připraveny projekty na úpravu křižovatky u kostela a úpravu prostranství na ulici Smetanova, kde čekáme na vydání stavebního povolení. Na komunikaci v ulici U Struhy, která se již měla realizovat, potřebujeme vykoupit ještě jeden pozemek. Na kanalizaci v lokalitě Stráže proběhlo monitorování, abychom zjistili stav poškození. Na základě monitoringu byl vypracován projekt na opravu této kanalizace, podle kterého se připravuje žádost o dotaci ze Státního fondu životního prostředí. Náklady na opravu jsou vyčísleny ve výši 15 mil. Kč. Dotace by měla činit 90 % nákladů, 10 % musí dát ze svého rozpočtu město.

Při prohlídce odbočky z ulice Nová do ulice U Hřiště, kterou jsme zamýšleli kvůli špatnému nájezdu rozšířit, jsme zjistili, že příkop od této odbočky až téměř do poloviny ulice směrem k obchodu má břeh silně zvětralý a časem by mohlo dojít ke zřícení obrubníků kolem silnice. Proto

ulice Stráže

jsme rozhodli zadat vypracování projektu na zatrubnění této příkopy a kompletní výměnu obrubníků v celé délce.

Ke stavebním změnám dochází také v mateřské škole. Prvotním záměrem, který vzešel od nové ředitelky, měla být změna ve výdeji stravy. Stávající výdejna a jídelna, které se nacházejí v budově bývalé hájenky, již nevyhovují, a proto jsme chtěli vybudovat novou výdejnu v patře mateřské školy i s výtahem, který by stravu mezi přízemím a patrem dopravoval a děti by se stravovaly ve třídách. Prostory pro zřízení nové výdejny jsou nyní využívány jako sklad. Zaměstnanci Krajské hygienické stanice, vykonávající státní zdravotní dozor, při kontrole zjistili, že v naší mateřské škole je více dětí, než povoluje příslušná vyhláška. Na jedno dítě musí plocha denní místnosti, užívané jako herna, ložnice a jídelna, činit nejméně 4 m^2. Je-li ložnice, jídelna nebo tělocvična stavebně oddělena, musí plocha denní místnosti činit nejméně 3 m^2 na jedno dítě. Bohužel tento limit naše školka nesplňuje, přesahuje kapacitu asi o 20 dětí. Po jednání na Krajské hygienické stanici, územní pracoviště v Břeclavi, kterého jsem se zúčastnil s ředitelkou MŠ, bylo dohodnuto následující. Výdejna stravy zůstane po úpravě ve starých prostorách, z místnosti vedené jako sklad, kde měla být nová výdejna stravy, bude zřízena nová třída, čímž se prostory pro děti navýší. Pokud v příštích dvou letech dojde ke snížení počtu dětí ve školce, vrátíme se k zamýšlené úpravě výdejny stravy. Pokud se počet dětí snižovat nebude, budeme nuceni přistavit další třídu a provést i úpravu výdeje stravy. Tato dohoda platí do 30. 6. 2014. Jinak bychom museli omezit počet dětí v MŠ, a to samozřejmě nechceme. Předpokládáme, že by se provedla nástavba na přístavbě MŠ, kde je rovná střecha. Samozřejmě, že tato přestavba bude nákladná, ale myslím, že bychom ji měli zvládnout.

Od příštího roku má platit nové rozpočtové určení daní, podle kterého by se náš rozpočet měl navýšit asi o 9 mil. Kč. Záležet ovšem bude také na tom, jak bude probíhat výběr sdílených daní, které jsou naším největším příjmem, hlavně DPH, která je největší z vybíraných daní.

Přeji všem pěkné a příjemné prožití prázdnin a dovolených.

František Hrnčíř, starosta města

Kulturní akce v následujícím období

čtvrtek 5. července 2012
přehlídka dechových hudeb
„Lanžhot Metoděje Prajky“
– začátek v 18 hodin,
– Slovácký dvůr hospody U Bartošů
– vstupné 100,- Kč.

sobota 14. července 2012
krojový výlet na „Baště“.
– sraz ve 14 hodin na Náměstí
– hraje dechová hudba Vacenovjáci.

neděle 5. srpna 2012
přehlídka lidových vypravěčů
„Lanžhotský přegulňák“
– začátek v 16 hodin
– Slovácký dvůr hospody U Bartošů.

sobota 18. srpna - plánujeme
II. farmářské trhy na Náměstí.
– zájemci o prodej se mohou již hlásit na městském úřadě u paní Tučkové.

neděle 19. srpna
zahrávání hodů
– krojovaná zábava na Náměstí
– zač. v 15 hodin
– hraje dechová hudba Lanžhotčanka.

Výpis usnesení z jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 14. 6. 2012

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

1. **schvaluje** rozšíření programu o bod 6a) Volba nového člena finančního výboru
2. **schvaluje** rozšířený program jednání
3. **schvaluje** ověřovatele zápisu Mgr. Antonína Hostinu a Ing. Aleše Uhra a zapisovatelku Annu Moučkovou
4. **bere na vědomí** zprávu o kontrole usnesení a zprávu kontrolního výboru
5. **bere na vědomí** zprávu z jednání rady města za období od 15. 03. 2012 do 14. 06. 2012
6. **bere na vědomí** zprávu z jednání finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu za období 1. - 5. 2012
7. **volí** novou členkou finančního výboru Ing. Lucii Bartošovou
8. **bere na vědomí** Závěrečný účet DSO Čistý Jihovýchod a Zprávu nezávislého auditora DSO Čistý Jihovýchod
9. **bere na vědomí** Závěrečný účet Regionu Podluží a Zprávu nezávislého auditora Regionu Podluží
10. **schvaluje** v souladu s ustanovením § 84 odst. 2 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, „bez výhrad" celoroční hospodaření a závěrečný účet města Lanžhot za rok 2011 včetně zprávy auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2011 a ověření účetní závěrky k 31. 12. 2011
11. **schvaluje** rozpočtové opatření č. 4/2012 dle přílohy
12. **schvaluje** poskytnutí neinvestičního příspěvku z rozpočtu města na rok 2012 Dobrovolnému svazku obcí Čistý Jihovýchod ve výši 169 201,35 Kč
13. **si vyhrazuje** podle § 102, odst. 3 zákona o obcích právo schválit Směrnici č. 1/2012 k veřejným zakázkám malého rozsahu.
14. **schvaluje** Směrnici č. 1/2012 k veřejným zakázkám malého rozsahu
15. **schvaluje** Zadání územního plánu Lanžhot, které je nedílnou součástí tohoto usnesení
16. **souhlasí** s odstoupením od smluv uzavřených s a. s. Hantály na zajištění komplexních služeb v odpadovém hospodářství a pověřuje radu města vyhlášením nového výběrového řízení
17. **schvaluje** prodej části pozemku parc. č. PK 2619/1 – dle GP KN 2619/225 o výměře 120 m^2 manželům Hřebačkovým za cenu 80 Kč/m^2
18. **schvaluje** záměr prodeje části pozemku parc. č. PK 676
19. **souhlasí** s bezúplatným převodem pozemků parc. č. 2608/10 o výměře 50 m^2 a KN 2608/11 o výměře 551 m^2 z vlastnictví Jihomoravského kraje do vlastnictví města Lanžhot
20. **bere na vědomí** nabídku HBS, s. r. o. na zajištění bezpečnosti města Lanžhot

V Lanžhotě dne 14. 6. 2012

místostarosta města Lanžhot
Josef BARTOŠ

starosta města Lanžhot
František HRNČÍŘ

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Ema Ciprysová
Veronika Mikičová a Zbyněk Ciprys, MUDr. Kepáka

Šimon Uher
Gabriela a Pavel Uhrovi, Kout III.

Ela Tučková
Jana Vališová a Aleš Tuček, MUDr. Kepáka

Tomáš Šulák
Kateřina a Tomáš Šulákovi, K. Čapka

Natálie Vlková
Bronislava Vlková, U Hřiště

Sebastian Baťka
Marie a Josef Baťkovi, Dolní

Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA
Ludmila a Antonín Ciprysovi, Nová
Marie a Pavel Švirgovi, Nádražní

Uzavřená manželství

Kateřina Hřebačková, Lanžhot a **Tomáš Šulák**, Lanžhot

Lucie Svačinová, Lanžhot a **Zbyněk Uher**, Lanžhot

Jaroslava Čadová, Lanžhot a **Robert Kachyňa**, Velké Bílovice

Milena Lišková, Týniště nad Orlicí a Milan Kosek, Lanžhot

Výročí narození

93 let
Anna Klobásová, Zahradní

92 let
Ludmila Škrobáčková, Masarykova

90 let
Rozálie Benešová, Dolní
Anna Uhrová, Dolní

85 let
Marie Adámková, MUDr. Kepáka
Lidmila Ciprysová, Břeclavská
Jaromír Uher, Nádražní
Marie Janotová, F. Palackého
Růžena Švestková, Lesíčková

80 let
Marie Hostinská, U Struhy II.
Vojtěch Mikulič, Mlýnská I.
Markéta Trubačová, J. Nerudy
Marie Poláčková, Bří Mrštíků
Růžena Petrlová, F. Palackého

75 let
Antonín Hrubý, Sokolská
Vlasta Trčková, Břeclavská

Ludmila Ciprysová, Sokolská
Bohumila Prudíková, Kostická
Jaroslav Němeček, U Stadionu
Ludmila Hrnčířová, Kout III.

70 let
Anna Hnátovičová, Kout I.
Antonín Svačina, U Stadionu
Stanislav Kohout, Luční
Jiřina Dušková, K. Černého
Josef Holobrádek, Pastvisko I.
Ludmila Gajdová, Vinohrady
Pavlína Klvaňová, Komenského
Ladislav Mlýnek, J. Wolkera
Anna Pašková, II. Příční
Jiřina Paulíková, Sokolská
Zuzana Plocková, Kostická
Marie Ciprysová, Hrnčířská
Jana Gajdová, K. Černého
Ladislav Jeřábek, Kostická
Jitka Janulíková, M. Šolochova

65 let
Jaroslav Třetina, Gagarinova
Žofie Hnilicová, Gagarinova
Ludmila Puzrlová, Gagarinova
Milada Kurtulíková, MUDr. Kepáka
Marie Hrivňáková, Pastvisko I.
Stanislav Hakala, Havlíčkova
Anna Doleželová, MUDr. Kepáka
Juraj Venglovič, Zahradní
Zdeňka Králová, Masarykova
Ludmila Šindarová, MUDr. Kepáka
Miluše Šuláková, MUDr. Kepáka
Božena Pouchlá, Mlýnská II.
Antonín Uher, Stráže
Drahomír Steiner, Nová
Pavel Zumr, Kostická
Pavel Zimolka, Kout I.
Jarmila Mikuličová, Nová
Ladislav Tuček, Vinohrady

60 let
František Fojtík, Sokolská
Magdalena Čvandová, Nová
Marie Janulíková, U Struhy II.
Vladimír Brumovský, I. Příční
Miroslava Mrázová, Sokolská
Anna Štípská, Dolní
Ludmila Ciprysová, Dolní
Marie Uhrová, MUDr. Kepáka
Ludmila Petrlová, Zahradní
Anna Netopilíková, Školní
Jiří Uher, J. Wolkera
Hana Ševčíková, Kout III.
Jan Tomek, Zámecká
Regína Jahnová, Kout II.
Bohumil Trubač, U Struhy I.
Petr Kycl, Nová

Úmrtí

Anna Straková, 95 let, Masarykova
Marie Jarcová, 82 let, Nádražní
Anna Krásná, 76 let, Kout II.
Božena Mrázová, 80 let, Luční
Božena Slámová, 78 let, F. Palackého
Ludmila Třetinová, 61 let, Kostická
Věra Procházková, 81 let, B. Němcové
Vlastimil Bartoš, 58 let, Kout III.
Ciprysová Božena, 88 let, Komárnov
Šoška Antonín, 88 let, Nádražní
František Ciprys, 87 let, Smetanova

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Účast obce na restitucích

Tomáš Polach

Po volbách do obecního zastupitelstva v listopadu roku 1990 došlo k zásadní změně v tom, že se obce staly samostatným právním subjektem, a tím také majitelem všeho majetku. Bývalé místní národní výbory byly jen pověřeny spravovat majetek státu.

Zákonem bylo stanoveno, že majetek, na který měly právo hospodaření MNV, přijde do majetku obcí. Později byl zákon upraven tak, že se to týká jen historického majetku (který obce vlastnily před rokem 1948).

Konfiskované majetky, které přišly do hospodaření MNV:

Dům po Fr. Gajdovi – tento byl MNV prodán do soukromých rukou, tím se na něj navrácení nevztahovalo. Finanční náhrada nemohla být vyplacena, protože dědici nesplňovali zákonem stanovené podmínky – žadatel musí být občanem československého státu a mít na jeho území trvalý pobyt k roku 1990.

Stodola domu č. p. 157 v ulici Mlýnská, majetek po Janu Turečkovi, byla vrácena jeho dědici.

Byla využívána jako skladiště stavební skupiny MNV a šrotování pro drobné chovatele.

Polovina domu v majetku Jana Švirgy v ulici Dolní byla MNV prodána majitelce druhé poloviny nemovitosti paní Švirgové. Zde nastala obci povinnost vyplatit dědicům částku, která byla stanovena úředním odhadem v roce 1990. Stejný postup byl i u domu po J. Kořínkovi v ulici Havlíčkova. Obec vyplatila celkem (za obě poloviny domů) částku kolem 300 tis. korun. Tyto peníze měly být za 10 let obci vráceny z fondu, který byl pro tyto účely státem vytvořen. Po uplynutí deseti let podala obec žádost o vrácení výše uvedené částky. V odpovědi bylo uvedeno, že žádost může podat jen pověřená osoba z pozemkového úřadu a musí být stanovena pověřená osoba (statutární zástupce obce), která si uvedenou částku převezme osobně v hotovosti u pokladny instituce pověřené vyplácením náhrad v Praze. Za zapsání žádosti zaplatila obec 4 % z ceny, která jí měla být vrácena. V roce 2002 byla výše uvedená částka v Praze vyzvednuta a následně uložena na účet obce u KB Břeclav.

Dům po Václavu Osičkovi, roh ulice Komenského, byl vrácen do vlastnictví dědicům. V budově byla školní jídelna a kuchyň. Obec platila majitelům nájem. Hygienická prověrka zjistila vážné závady v provozních místnostech kuchyně. Bylo rozhodnuto vybudovat nové zařízení v budově staré školy.

Poslední budovou byl dnešní Společenský dům. Na tento uplatňovalo nárok Společenství katolického domu, které bylo jeho vlastníkem před rokem 1948. Po delších jednáních bylo dohodnuto, že budova zůstane v majetku obce. Některé drobné konfiskáty již byly vyřešeny MNV.

Budovy, které MNV řádně vykoupil od majitelů: Dnešní provozovna Hakalík, ordinace zubní lékařky a stavebniny za farou byly prodány do soukromých

rukou, proto nemusely být po změně zákona vráceny státu.

Budova na Náměstí (Hrdličkových) – sídlo OÚ a knihovny zůstala v majetku obce, protože slouží veřejnému zájmu.

Dům č. p. 104 v Komárnově nebyl nikdy zkonfiskován. Stále byl veden v majetku zemřelé Anny Švirgové a byl MNV i ZD užíván neoprávněně.

Další budovy jako dnešní Podlužan a mnoho jiných nebyly vedeny ve správě MNV a byly vráceny jiným způsobem.

Dnešní Kacabar (hájenka) vlastnil Okresní podnik služeb. Protože v části budovy se nacházela jídelna mateřské školy, v další části muzeum byly z důvodu veřejného zájmu převedeny v roce 1992 bezúplatně obci.

Požár va Dúbravce

Anežka Bartošová

Louka na Dúbravce je významná lokalita řady vzácných druhů hmyzu a některých druhů ohrožených rostlin. Je tvořena porosty polopřirozených suchých trávníků, které se vyskytují na písečných vyvýšeninách (hrúdech) mimo dosah záplav.

divizna brunátná

Na svazích hrúdů vytvářejí zajímavé přechody do vlhčích typů travinobylinné vegetace (bezkolencových luk až kontinentálních zaplavovaných luk), kde podkladem jsou zvodněné písky.

Jedná se o druhotně bezlesé stanoviště, jejichž existence je vázána na lidskou činnost (kosení). Při absenci obhospodařování by docházelo k postupnému zarůstání konkurenčně zdatnými travami a poté dřevinami. Mezi další ohrožení patří eutrofizace (proces obohacování o živiny) a zarůstání vyššími druhy trav vedoucí k snížení druhové bohatosti porostů.

kavyl písečný

Další důležitý ekologický faktor regulující např. sukcesi je oheň. V našich podmínkách je příčinou vzniku požáru na loukách výhradně lidský faktor. A to se na této lokalitě stalo 25. 3. 2012, kde příčinou byl pravděpodobně nedopalek cigarety.

Při požáru dochází k odstranění nadzemní biomasy (stařiny), oheň může změnit podzemní fyzikální, chemické a mikrobiální procesy. Dochází ke změně obsahu živin v půdě, mění se světelné podmínky, ovlivní se konkurenční vztahy rostlin. Při shoření vegetace na velké ploše se mohou šířit expanzivní druhy (původní, jejich areál se zřetelně rozšiřuje).

Častější silné vypalování může vyhubit druhy citlivé na oheň. Vypalování trávy má největší dopad na živočichy, kteří se pohybují pomalu (např. měkkýši) nebo na hmyz v různých stádiích vývoje (vajíčka, larvy, kukly). Dochází k úhynu i u ostatních živočichů jako např. obojživelníků, plazů, některých druhů mravenců atd. Také dochází k ničení úkrytů živočichů na vegetaci či v ní.

V tomto případě měl oheň nižší intenzitu - plameny jen přelétly po horní části vegetace a ohořely nadzemní části rostlin, které mají hluboké kořenové systémy a rychle regenerují. Již nyní (květen) můžeme na nejvyšších částech hrúdu Dúbravka obdivovat specifický výskyt kriticky ohroženého kavylu písečného *(Stipa borysthenica*) (foto), ohrožené d*ivizny brunátné (Verbascum phoeniceum)* (foto), silně ohroženého *kosatce různobarvého (Iris variegata)* atd.

I když může mít vypalování na některé druhy pozitivní vliv, při neřízeném a velkoplošném požáru převládají vlivy negativní. Doufejme tedy, že k takovým lidským nedbalostem nebude docházet.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Moje NOC KOSTELŮ

Jitka Uhrová

Dostal se mi do rukou letáček, že má u nás v kostele proběhnout Noc kostelů. Nevěděla jsem, o co jde, a tak jsem si hledala informace na internetu. Dověděla jsem se, že tato myšlenka vznikla před sedmi lety v roce 2005 ve Vídni. Noc kostelů prezentuje kostely jako důležitou součást společenského života obyvatel a poukazuje také na jejich kulturní hodnotu. Touto zahraniční zkušeností se inspirovali i zájemci v České republice, proto v roce 2009 poprvé pozvali širokou veřejnost na noční program do otevřených kostelů, kdy je možné vykonat prohlídky kostelů, zúčastnit se koncertů a dalších akcí.

Byla jsem zvědavá, jak proběhne tato akce u nás. Vše začalo už odpoledne programem pro děti, ale protože chodím do práce, s kamarádkou jsme se rozhodly, že půjdeme až na 18. hodinu, kdy začíná koncert schóly. Pro zajímavost: schóla znamená sbor interpretující latinské nebo české jednohlasé liturgické zpěvy. Potěšilo mě, s jakou radostí a jak naplno tento sbor mladých lidí zpíval. Písně byly velmi rytmické a připadaly mi všechny známé. A pak jsem si vzpomněla, že je znám z Dolních Bojanovic, kde je často zpívají mladí při mších.

Schóla, foto Jiří Kubík ml.

Následovalo velmi zajímavé a poutavé vystoupení knihovnice Jarky Bartošové, která nás seznámila s historií i současností kostela. Za její trpělivost při vyhledávání v kronikách i za její přednes jí patří náš dík. Přestože náš kostel každý z nás zná spoustu let, překvapilo nás několik nových informací, které jsme slyšeli poprvé. Znáte příběh vitrážového okna za hlavním oltářem nebo o druhém obrazu křížové cesty? V malé přestávce jsme si všichni prohlédli vystavené bible a obrázky nakreslené žáky naší školy. Mezi biblemi byly opravdové unikáty a bylo na nich vidět, s jakou láskou je majitelé uchovávají. Nechce se ani

věřit, kolik krásných a historických knih je mezi lidmi. Úžasné byly i obrázky našich žáků, ať už se jednalo o kresby kostela nebo našich krásných krojů. Překvapilo mě, kolik talentů je mezi dětmi.

V této přestávce si zájemci mohli vystoupat i na vyhlídku na věž, která byla při této příležitosti otevřena. Mnozí také využili ochutnávku vín, která byla připravena na Náměstí.

Po přestávce byl koncert ženského a mužského chrámového sboru. Mám naše zpěvačky moc ráda a ani tentokrát nezklamaly. Písně v jejich podání spolu s mužským sborem nahánějí po těle husí kůži a závěrečný chorál Svatý Václave i slzy do očí.

Zvláštní uznání patří našim mladým varhanicím, Verunce Prajkové a Růžence Ševčovičové, které po ročním učení se hraní na varhany předvedly své nadání. Při Bachových skladbách, kdy děvčata ukázala, nejen jak dobré jsou hráčky, ale i to, jak majestátně umí znít naše varhany, mě napadlo, jestli by nešlo někdy uskutečnit v kostele varhanní koncert.

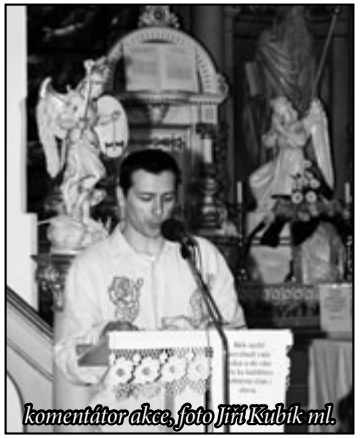
Po tomto koncertním vystoupení došlo ke ztišení, světla v kostele zhasla, rozsvítily se jenom svíčky. Atmosféra byla velmi působivá a tajemná. Schóla zpívala chvály k Duchu svatému, mládež četla krátké úvahy. Na závěr celého večera nám bylo uděleno kněžské požehnání a asi hodinu před půlnocí jsme odcházeli domů.

Celý večer byl velmi silným zážitkem, proto jsem dlouho nemohla usnout. Vůbec nelituji, že jsem se zúčastnila a vydržela až do konce. Všem organizátorům i účinkujícím patří velký dík a už se těším na příští.

Jak to začalo

Hana Tučková

Jako každou akci, také Noc kostelů musel někdo začít organizovat. S myšlenkou zapojit naši farnost přišel náš pan farář, otec Chyba. Měl již zkušenosti z předchozích farností, kde sloužil, a to s organizací i průběhem. Nabídl nám možnost účasti na semináři, který pořádalo biskupství v Brně. Tohoto semináře jsme se zúčastnili a odjížděli jsme odtud přesvědčeni, že budeme souhlasit s přihlášením naší farnosti do Noci kostelů. Říkali jsme si, že je u nás dost schopných lidí, které, pokud oslovíme, rádi pomohou a přispějí k hladkému průběhu.

komentátor akce, foto Jiří Kubík ml.

A nemýlili jsme se. Předem jsme sestavili návrh programu a oslovili asi 30 dobrovolníků, především z řad mladších lidí o pomoc. Setkali jsme se s kladným ohlasem. Několikrát byla schůzka organizátorů, na které byly upřesňovány a rozdělovány úkoly, jejich zajištění

z hlediska materiálního i organizačního. Byly to dva měsíce práce a starostí. Výsledek mohl každý vidět nebo slyšet, neboť program byl sestaven tak, aby uspokojil mladé i starší, věřící i nevěřící.

Z původních obav, zda nechystáme všechno pouze pro několik organizátorů, se nic nesplnilo. Překvapila nás velká účast dětí - asi 80 se zúčastnilo her a soutěží, za které dostaly odměny. Také lavice kostela byly zaplněny při programu připraveném schólou, při výkladu o historii, současnosti a budoucnosti kostela, hodinovém programu kostelního sboru s varhanními vstupy mladých varhanic a neubylo ani při ztišení kostela při svíčkách.

K naší velké radosti přišlo asi 350 lidí. Toto povzbudilo všechny do další činnosti a rozhodnutí, že v příštím roce určitě akci zopakujeme, samozřejmě s obměněným programem.

Rádi uvítáme i další občany, kteří letos (možná z důvodu špatného počasí, možná z důvodu jiné zaneprázdněnosti nebo obav, že půjde o program pouze pro věřící) nepřišli.

Touto cestou děkuji všem dobrovolníkům i návštěvníkům za pomoc a podporu.

Starají se o dům Boží

Marie Petrlová

Není důležité, kolik toho děláme, ale kolik lásky vložíme do toho, co děláme.
(Matka Tereza)

S přibývajícími roky stále ubývalo žen, které se staraly o úklid našeho kostela. Buď zemřely, nebo nebyly schopny pro nemoc a vyšší věk tuto práci vykonávat. Těch pár co zůstalo, uklízelo bez řečí ochotně každou sobotu vedle svých rodinných povinností. Tato skutečnost Marii Prajkovou velmi trápila a nakonec se jí podařilo tuto myšlenku na vytvoření pracovních skupin podle jiných farností uskutečnit. V době misií v duchu hesla „dobro v sobě probudím“, oslovila mladší ženy. Přihlásily se důchodkyně i ženy, které ještě pracují. Tak náš krásný chrám nadále září čistotou díky šesti skupinám, které se každý týden střídají a vzájemně se zastupují. Při generálním úklidu před svátky a hody přijde, kdo má čas, a tak se vše v krátké době zvládne. Poděkování patří také ženám, které se vzorně starají o praní a žehlení kostelního prádla. Ke zkrášlení chrámu a oslavě Boží patří také vkusná květinová výzdoba, kterou aranžuje Božena Kořínková.

Všem, kteří vkládají do této záslužné práce obětavost a kus svého srdce, kéž Bůh splácí svým žehnáním a svou láskou.

Kostel není jen stánkem Božím, ale také dědictvím nás všech, proto si ho opatrujme.

Občanské sdružení Spolek pro Lanžhot informuje

Marie Pfefferová, předsedkyně OS

přebírání ocenění v Praze

V neděli 29. dubna 2012 odpoledne byla slavnostně otevřena vyhlídka z věže lanžhotského kostela. Děkujeme všem, kteří připravili program, ženskému a mužskému sboru, DH Fialenka a všem přítomným za hezké odpoledne. Slyšet mužácký zpěv z věže kostela byl pro každého jistě neopakovatelný zážitek. Dokončení opravy střechy a věže získalo ocenění i mimo Lanžhot. Firma pana Hlaváče z Mor. Nové Vsi přihlásila střechu kostela do soutěže o stavbu roku. Ze tří set objektů byla naše střecha vyhlášena jako stavba roku, což nás všechny a hlavně P. Františka Putnu, který se střechu snažil nakreslit podle původních obrázků, jistě potěšilo. Firma Tondach, která soutěž vyhlásila, zařadí střechu kostela do svého firemního kalendáře, který dává do celé Evropy. Tím se zviditelní i naše město, je to dobrá reklama. Další cenu, která byla udělena Spolku pro Lanžhot za veřejnou sbírku, jsme získali a převzali dne 29. 5. 2012 v Praze. Cenu převzal P. František Putna a Božena Benešová v objektu dominikánského kláštera v Praze. Cena byla udělena Ministerstvem kultury ČR a Institutem pro památky a kulturu. Naše veřejná sbírka byla vyhodnocena jako nejúspěšnější sbírka roku a získali jsme první místo v kategorii Největší ukončená veřejná sbírka v roce 2011. Celkem bylo ve sbírce vybráno cca 2 mil. 600 tis. korun. Opět to považujeme za dobrou reklamu pro naše město, protože v tomto smyslu byly otištěny články v Lidových novinách dne 30. května 2012. Z věže kostela se střecha fotila za přítomnosti členek OS Marie Uhrové a Petry Rackové. Rovněž proběhla nahrávka v televizi v regionálním vysílání, kde byla odvysílána (zase z věže kostela) krátká zpráva o úspěšnosti veřejné sbírky. To všechno jistě přispívá k dobré propagaci našeho města. Dílo se zdařilo a všichni kolem dovedou dobrou práci ocenit, protože to byla akce nás všech Lanžhotčanů. Ještě jednou děkujeme všem, kteří pomohli, za podporu.

Jožа a habešský císař

VZPOMÍNÁNÍ paní A. S.
s nepatrnými úpravami přepsal J. J. Uher

Ne, nečekejte pohádku. Ale když se to tak vezme, Jožův život skoro jako ta pohádková pohádka byl se vším všudy.

To, že se člověk narodí ve stejné vzdálenosti od místa své smrti, jakože zemře ve stejné vzdálenosti od místa svého narození, je jediná předvídatelná skutečnost v jeho osudu. Všechno ostatní ví jen jeho osud sám. Díky Bohu, že tomu tak bylo, je a vždycky bude.

Josef Jožа Vochta
1898 – 1964

V březnu roku 1898 se narodil v Lanžhotě na Břeclavské ulici v domě čp. 555 **Cecilii a Augustýnu Vochtových** kluk jménem **Josef**, později ponejvíce oslovovaný jako **JOŽA**. Jeho otec, dělník na dráze, zemřel při úrazu v roce 1905. To bylo Jožovi 7 let. Měl ještě bratra Augustýna, staršího o osm let. Odjel do Ameriky, kde někdy ve dvacátých letech po první světové válce zemřel. Ale byla tu ještě Jožova o plných šestnáct let starší sestra Cecilie-Cilka, manželka Rudolfa Steinera. Jedním z jejich dětí byla dcerka Albertina, která se vdala za Bohuslava Procházku, jejichž dětmi byli Ina, Sláva a nejmladší Anna.

Jožova maminka na svém nejmladším dítěti velmi lpěla. Býval k ní pozorný, slušný a až do konce svého života na ni s nesmírnou láskou a úctou vzpomínal. Ať už se před 2. světovou válkou zdržoval v cizině kdekoliv a kdykoliv, a mohl domů, do Lanžhota psát, nikdy nezapomněl připomenout své sestře Cecilii, aby za něj položila na matčin hrob květiny. Matka zemřela r. 1930. Až dojemně projevoval svůj hluboký citový vztah ke svým dvěma neteřím Albertíně a Cecilii. Třebaže svoji vlastní rodinu nikdy neměl, na rodině těch, které miloval, nesmírně lpěl a často zdůrazňoval význam příbuzenských svazků a pout a nabádal k jejich udržování.

Svým nadáním, vědomostmi, filozofickým, uměleckým rozhledem a naprosto ve vztahu k rodišti netradičním způsobem života předběhl dobu svých místních současníků natolik, že nemohl jít jinou cestou, než jakou šel. Ačkoliv školní vzdělání měl základní. Na měšťanskou školu (v Břeclavi), v té době ve společnosti uznávanou a výchozí k slušné vzdělanosti i povolání, se nedostal. I když se učil výborně a snadno, dokonce číst a psát znal, ještě než šel do školy.

Když skončil ve staré obecné škole ve čtvrté třídě povinnou školní docházku, stal se ve Vídni učněm u krejčího Blahy, jenž byl v příbuzenském vztahu s lanžhotským krejčím a Sokolem Odvárkou, který ještě žije v paměti mnoha našich občanů. V učení pobýval vždy celý týden, neměl-li na vlak, přišel z Vídně domů do Lanžhota pěšky, třeba přes Cahnov. To ale pouze na neděli. Na svůj věk byl vždy tělesně vyspělý, vytáhlý, kostnatý a zdatný. Dalo by se říct, že šohaj tak akorát pod máju. Leč tam, kupodivu, nikdy nechodil, a to vlastnil krásný a fortelný basbaryton!

Ne, neměl náturu pro čižmy a guláč. Jedna ze sudiček, která určitě stála u jeho kolébky, vložila mu do talentovanosti **nadprůměrné komediální sklony**, řečeno jinak **divadelní tvůrčí schopnosti**. Začínal jako loutkoherec pro malé i velké děti, kdy býval autorem i představitelem všeho. Navíc dokonce vystupoval jako zpěvák při různých **církevních** příležitostech. Už jako mladý krejčovský učeň se ve Vídni zdokonalil ve znalosti němčiny a to z lanžhotských mladých uměl málokdo. A nejenže výborně, a pro dívky přitažlivě, zpíval, naučil se též slušně hrát na housle. Tato dvojnásobná dovednost mu bude potom hodně k užitku.

Je totiž pravděpodobné, že **chasník Jožа Vochtových** se ve Vídni krejčovským tovaryšem, natož mistrem, nestane. Vídeň mu učarovala především jako divadelníku-komediantovi. No, v řeči galerky **zběhl ke šmíře**. Místo krejčoviny vstoupil na prkna, která znamenají svět. V tom ovšem zle pochodil u manžela své sestry Cilky Rudolfa Steinera. Jen co se Jožа ukázal doma, v domě v Břeclavské ulici, naproti Jagošových trafiky, nebyl pro Rudolfa ničím jiným než komediantem a lajdákem. Nejednou mu na hnůj vyhodil různé drobné divadelní pomůcky a rekvizity. Jožova maminka syna bránila, ale přestože byl zeť do jejího domu přiženěný, mnoho proti němu neuspívala. Brala sice po svém nežijícím manželovi Vochtovi nepatrnou penzi, leč výdělky Rudolfa, coby kováře na dráze, držely dům i domácnost.

Vypukla první světová válka. Už v patnáctém roce byl Jožа odveden do armády jako sedmnáctiletý. Jeho maminka se na úřadech prosebně snažila, aby narukovat nemusel. Neuspěla.

To, do čeho vojáček Jožа Vochta proti své vůli šel, nebyla žádná divadelní komedie. Spíše jedno drama za druhým. Kdo ví, kolikrát si vystřelil jako pěšák, ale byly to kulky na Piavě u Solferiny, které mu hvízdaly kolem hlavy. Naštěstí jenom kolem. Na jaře 1918 před jednou (nebo to byla střepina?) ucuknout nestačil. Jen co se ze zranění zotavil, tak na italském bitevním poli byl spolu s dalšími palbou nahnán do nějakých jeskyň a v nich s ostatními téměř k smrti přiotráven plynem. Dlouho to trvalo, než se zotavil a zcela uzdravil. Dokonce ještě po skončení první světové války ležel ve vídeňské nemocnici, odkud se dostal na doléčení do Karlových Varů. Až tam jej několikrát navštívila jeho sestra Cecilie s Albertínou, neteří Jožі. Domů do Lanžhota se vrátil až po definitivním uzdravení v roce 1919. Ke své matce a do rodiny svého švagra Rudolfa. Do prostředí dosti výbušného. I proto, že nemohl najít práci, snad proto, že nebyl naprosto zdravý.

A tak vykročil na cestu divadelního herce! A ne na ledasjakou. A budiž řečeno, že jako vůbec první občan Lanžhota až do té doby v jeho dějinách. Vystřídá na ní pět divadelních kočovných i stálých společností velmi zvučných jmen. Projel s nimi Čechy, Moravu i Slovensko. S některými z těch kočovných se nevyhnul ani svému rodišti, Lanžhotu. Zde se představily se známými divadelními kusy, povětšinou historických témat. Jožа sám exceloval nejčastěji v roli

tragéda. Kolegy a kolegyně, včetně jejich malých dětí, často vodil na nocleh domů, lze si představit k jaké „potěše“ svého švagra. Zaopatřoval jim navíc jídlo a další nezbytnosti. Stále v tom měl velkou oporu v matce, přilepšovala mu a před zetěm hájila. Ten pro umělecké ambice svého švagra neměl žádné pochopení. Už prostě takový byl, z jiného zrna, jak se říká.

Když propukla hospodářská krize, zasáhla i divadelní společnosti. Joža jako svobodný se jako první v pořadí dostával mezi nezaměstnané. Za takových situací pobýval doma v Lanžhotě. Bez divadla však nevydržel. Dal dohromady divadelní soubor z lanžhotských mužů a žen, kluků a dívek. Tak na příklad s paní Osičkovou hrál v Orlu v Hrubé hospodě nějaký náboženský „kus“, kdy ona představovala Pannu Marii a Joža sv. Josefa. Z několika málo zachovalých fotografií, které kdysi zachránil kronikář prof. Pavel Holobrádek, známe jména i jiných tehdy oblíbených (divadelnic a divadelníků) a také názvy her, které s velkým úspěchem zvládali. Sám jsem slýchával jako mladík vzpomínky pamětníků těchto představení, nešetřících chválou a vyzvedávajících herectví Joži Vochty. Uvědomíme-li si z jakých stejných začátků jako Joža Vochta, vycházela elita českého herectví (Štěpánek, Vojan, Kohout aj.), potom nemusíme být neskromní představou, kam až by se dostal na prknech, která znamenají svět Joža Vochta, kdyby mu to bylo souzeno Osudem.

V této době lanžhotských existenčních nejistot co vandrovný komediant, na dlouhá léta se do paměti některých občanů ze sedláckého stavu, ale i jiných stálých návštěvníků Hrubé hospody Václava Osičky, zapsal coby až sugestivně působící **vypravěč**. Doprovázen malou opičkou na rameni provyprávěl nejednou celou noc, takže mnozí sedláci odcházeli rovnou do stájí pozapřahat, protože kohouti už odkokrhali ráno… I to byl Joža Vochta „huba výřečná“ mimo divadelní prkna!

Už tenkrát rostl vzhůru jiným směrem mimořádného talentu: plynule ovládal slovenštinu, ale i němčinu, italštinu a francouzštinu! To byl začátek projevu jeho nadání pro cizí jazyky v míře, jakou zvládají pouze tak zvaní **polygloti**!

Někdy v letech 1924-25 odcestoval za prací do Francie, která slibovala pracovní příležitosti. Odjel pouze v tom, co měl na sobě. Ve Francii pracoval nejprve manuálně, kde se dalo, a potom, to byl možná důležitý zlom v jeho osudu, absolvoval nějaký obchodní kurz pro kancelářské práce. Dopisy posílával svojí matce tak zřídka, že dlouhou dobu o něm nic nevěděla a bála se o jeho život. Jenom švagr měl radost v naději, že se toho komedianta zbavili.

Ale Joža se náhle a nečekaně v roce 1928 domů vrací. Nepřivezl si skoro nic, jak odjel, tak přijel. Snad hrst úspor, které mu dlouho nevydržely. Ovšem čím byl nový a jakoby bohatší, to bylo jeho oblečení: na hlavě černý baret (rádiovku) a na krku velmi dlouhý bílý šál. Některé jeho příbuzné tím pobouřil k nepříčetnosti, vypadal prý jako maškara.

Kdoví jak by se všechno vyhrotilo, ale naštěstí se doma nezdržel. Práci nenašel a žádné divadlo si o něho také už nestálo. A tak se do Francie vrátil. Tentokrát měl více štěstí, dobře se uchytil a zbudoval si určitý kapitál. V té době mu zemřela matka, psal se rok 1930. Jožovi bylo 32 let. To už aspoň jednou za rok se doma ukázal na krátkou návštěvu. Zajímavé bylo to, že ho doprovázel jeho černý přítel Eugen.

Vedle krátkodobého divadelního ochotničení v Lanžhotě patřil Joža Vochta mezi zapálené příznivce lanžhotského fotbalu a jeho skromný podporovatel. Na jevišti a na fotbalovém hřišti měl pár svých místních kamarádů a známých, jinak trvalejší a hlubší přátelství s nikým doma nenavázal. To se týká i dívek a žen.

Dá se říct, že Joža Vochta vedl velmi podivuhodný, dobrodružný a někdy doslova bohémský život se vším, co k tomu náleželo. Ve Francii se zdržel asi do roku 1935. Potom při návratu do Československa se pracovně uchytil na Slovensku v Považské Bystrici ve strojírnách a ještě v dalších podnicích. Divadlu se věnoval příležitostně a stejně krátkodobě a přechodně byl členem nějakého slovenského pěveckého sboru.

V roce 1938 cestuje z pověření fabriky považsko-bystrických strojíren vzhledem k jeho jazykovým a už i odborným znalostem do SSSR, Persie a Iráku. Zpět se vrací těsně před druhou světovou válkou, a to do Lanžhota, aby se rozloučil s rodinou před odjezdem do Anglie. Ale že jede právě do Anglie, to zatajil, vše vysvětlil až po válce.

Z Persie si přivezl mnoho cenností, byl totiž v té době už finančně velmi dobře situován; vedle nich obleky, spoustu fotografií, knih a dva pozoruhodné lodní kufry. Před odchodem do ciziny (Anglie) se loučil s početnou rodinou u své sestry, ale hlavně neteří Cecilií. Komu byl jeho odchod lhostejný, byl pochopitelně švagr, nikdy se neudobřili…

A vypukla válka. Joža Vochta za celou její dobu nedává o sobě slůvkem vědět, nepošle nikdy žádný vzkaz. Ono nic takového ani nešlo, bylo to těžší než poslat z vězení moták. To, co si přivezl z Persie, bylo bohatství. Zanechal vše doma a vůbec mu nezáleželo na tom, kam se co poděje. Na věcech absolutně nelpěl, jeden den měl vše a druhý doslova nic.

Rotný anglické armády Joža Vochta se vrací domů do Lanžhota po skončení druhé světové války až v září 1945. Oblečený do uniformy zvané **batldres**, na hlavě baret. Veselý a šťastný, že se s námi shledal, vzpomíná si paní A. S. Bohužel jako **částečný invalida!** Levá ruka od ramene až po konečky prstů mu bezvládně visí podél těla; prsty, dlaň až po zápěstí ukrývá žlutá rukavice z vepřovice.

V roce 1944 při náletu rakety F 1 na Londýn a po jejím výbuchu je raněn střepinou do ramene, která mu způsobí ochrnutí celé paže. Stalo se tak při přesunu vojenskými auty. Dostalo se mu vyznamenání za statečnost.

Navzdory tomu, že na půdě Ve1ké Britanie byl zasažen takovým utrpením, Anglii si zamiloval. Líbil se mu tam způsob života, mentalita lidí, zkrátka všechno. Tvrdil, že jedině tam by chtěl žít, velmi pyšný na hodnost rotného, budící jako válečný invalida ve společnosti respekt. V ní se pohyboval o to snadněji, že plynně anglicky hovořil. Když pobýval v Lanžhotě, jeho mluva byla propletená cizími slovy jako absolutně, de facto, nota bene, ó kej, old rajt, yes a podobně. Na něm to vypadalo přirozeně a normálně. Navíc se se všemi srdečně vítal a dával k dobru své bohaté zážitky a pocity z války.

Pracovat se vrátil do strojírenského závodu v Považské Bystrici do funkce zahraničního experta. Ve velmi dobré pozici, vážený a respektovaný. Soboty a neděle trávil doma v Lanžhotě. Jeho celkovou vizáž v té době lze popsat asi takto: vysoký, interesantní,

vždy oblečený s vybranou elegancí, výhradně v oblecích a to dvouřadových. A vždy v klobouku. Náruživý kuřák jeho oblíbených cigaret Camelek.

Rád se předváděl jako zpěvák. V jeho repertoáru byly písně Svatá noc alias Heilige Nacht, Mississipi a podobně, kdy mohl uplatnit svůj zvučný baryton. Spoustu známých měl samozřejmě i v Považské Bystrici, u některých z nich trávil i svátky a dovolenou. Lanžhotské prostředí u švagra a neteře mu nevyhovovalo. V domku bylo málo místa, ale i když se dovedl přizpůsobit každému prostředí a s lidmi se snažil vycházet v dobrém, tam to prostě podle jeho gusta už nevycházelo.

Když v červenci roku 1947 Jožův švagr Rudolf Steiner zemřel, ať kdy před tím bylo, co bylo, rovnou z nějaké služební cesty mu na pohřeb přijel. Při pohřebním obřadu se choval vybraně a bez přetvářky, upřímně za zemřelým truchlil. To ten jeho hluboký cit pro zákon rodinných vazeb.

Po komunistickém převratu v únoru 1948 dobré pozice v továrně v Považské Bystrici ztratil. Byl prozíravý, a tak už v roce následujícím, tj. l949 v měsíci září, využil první příležitosti a legálně odletěl do **Addis Abeby v Ethiopii**. Ani se s nikým celkem neloučil a hlavně žádnému neradil, co má a nemá dělat v tak vypjaté celostátní politické situaci. Jen pár měsíců před tím pouze naznačoval, že by jel rád pracovat do zahraničí. Odlétal i s přáteli z Považské Bystrice; z pražského letiště stačil ještě odeslat **poslední pozdrav**. (Je uchován na památku.) **A víc už se nikdy nevrátil…**

Na začátku pobytu v Addis Abebě zastával po nějakou dobu zástupce považsko-bystrických strojíren. Avšak asi za rok přechází jako poradce v plném rozsahu do služeb **posledního vládnoucího habešského císaře Haile Selassieho I.** V té době už hovoří jedenácti cizími jazyky: slovensky, anglicky, francouzsky, německy, italsky, rusky, persky, polsky, španělsky, maďarsky a etiopskou amharštinou, kterou se naučil až v Etiopii (Habeši).

Odtud se ozval poměrně brzy nesčetnými dopisy (jeho rukopis býval značně nečitelný), ke kterým přikládal velezajímavé fotografie ukazující jeho obydlí, jehož interiér podrobně popisoval. Zachycoval i okolí se vším všudy. Tenkrát byl vlastníkem pozemků, jejichž rozloha byla dvakrát větší než lanžhotského JZD. Ovšem z velké části šlo o neúrodnou step - buš.

Skoro jako šlechtic zaměstnával několik černých sluhů, vysokých Etiopanů. Jednoho nechal na své náklady údajně vystudovat na francouzské univerzitě Sorbonně. To, o čem v dopisech psal, fotografie potvrzovaly, ačkoliv musel tajit, že je ve službách císaře a stýká se s jeho ministry.

zleva: císař Haile Selassie I., ministr Rus Kassa, císařův syn a J. Vochta

Právě na několika snímcích je zachycen přímo s císařem samotným; při přechodu po mostě přes Nil, v císařově paláci na recepci, při lovu lvů, s císařem v jeho luxusním autě značky Rols Royce a podobně. Jiná fotografie ho ukazuje v přítomnosti císařova předního ministra Rus Kasse nebo další, na které seznamuje císaře s československými strojírenskými výrobky…

V přijatelné nadsázce se dá konstatovat, že lanžhotský Joža Vochta, absolvent pár tříd obecné školy, zběh od krejčoviny, zneuznalý a chudobný komediant, zpěvák a houslista, málem že v první světové válce plynem na frontě otrávený a ve druhé v Londýně raketou F 1 zmrzačený, samouk polyglot, pokud by mohl své etiopské pozemkové, majetkové a finanční bohatství přenést do lanžhotského katastru a panoval by rakousko-uherský režim, mohli by si ho Lichtenštejnové považovat za téměř sobě rovného. Jako když se v pohádce hloupý Honza stane králem!

Jožovi známí spolupracovníci, kteří odletěli tenkrát z Prahy spolu s ním, na příklad ing. Kukal, se v padesátých letech navrátili legálně do ČSR. Joža Vochta se k nim nepřidal. Ani nikdy jindy se už do Československa nevrátil.

Snad promeškal termín, do kterého se ještě vrátit směl a mohl beztrestně. Po promeškání by musel počítat s trestem. Zřejmě mu bylo v Etiopii velmi dobře a získal si tam výborné zaměstnanecké pozice, včetně finančního zajištění. Nesvědčily o tom pouze jeho dopisy a fotografie, ale i tok finančních darů přes Darex a později Tuzex. Ale i v dopisních obálkách a v balíčcích posílal to, co dokazovalo jeho movitost i štědrost.

I když si na Lanžhot vzpomíná možná denně a píše svým příbuzným často, jde o korespondenci velmi nepravidelnou. Protože psával i do jiných evropských zemí, stávalo se, že některý dopis vložil do nesprávné obálky. Jakoby nestačilo, že jeho rukopis, obsahově pel mel, dal by zabrat i grafologovi.

Mimořádnou radost přinášel Joža Vochta, lanžhotský farmář v Etiopii-Habeši a císařův přítel, doktoru Kepákovi tím, že mu do jeho filatelistické sbírky pravidelně a hojně přispíval vzácnými známkami císařství Haile Selassieho I.

V roce 1961 zemřela Jožova o šestnáct let starší sestra Cecilie Steinerová. Hodně na ní lpěl a byl jí zavázán velkou vděčností. Proto také v kondolenčním dopise za ní truchlil. Natolik hluboce, že od té chvíle jeho zájem o rodinu v Lanžhotě, citelně ochabl. Z příbuzenstva mu zůstávaly už jenom dvě neteře Albertina a Cilenka. Velmi strohou korespondenci s ním udržovala hlavně Cecilie. Byla na něm znát únava…

Věren svým zásadám o udržování a upevňování rodových i příbuzenských pout byl jeho vztah k neteři Cecilii-Cilence umocněn po jejím provdání se za **Františka Cipryse-Ryšku** tím, že žila v jeho rodném domě, v němž postupně porodila čtyři děti **Stanislava, Alenu, Františka a Vladimíra**. Z nich Alenka a František brzo zemřeli. Z přeživších dvou prasynovců si Joža nejvíce oblíbil Stanislava, ale v případě obou ho těšilo, že i když žádný neprojevil komediální spády, radost měl z jejich působení v dresu lanžhotských fotbalistů, především velmi talentovaný byl Vladislav, přezdívaný **Ládyško**. V nich vnímal rozvětvování se do rodu Ciprysů-Ryšků.

Finančně byl určitě dobře zabezpečený, ale počalo ho trápit tělo několika neduhy. Ani mu už nevyhovovalo podnebí, stra-

va a další příčiny. Stěžuje si v dopisech na potíže se žlučníkem, informuje o hospitalizacích u španělského specialisty, který ordinoval u císařského dvora. Obával se operace, která ho údajně čekala. Při tom všem stále ještě ve službách císaře Heile Selassieho I.

Snad nás ani nepřekvapilo sdělení, vzpomíná paní A. S., že v březnu 1964 Joža Vochta zemřel. Zprávu odeslali jeho známí, kteří měli zřejmě přesné pokyny o tom, koho uvědomit. Den pohřbu a hlavně kde a jakým způsobem byl pohřben, zůstává dodnes záležitostí neznámou a nezjistitelnou. Veškerý osobní majetek Jožy Vochty připadl sluhům a lidem, kteří o něho pečovali. (Etiopie byla zemí, která dědictví do cizích zemí nevydávala.) Ale to už se mocensko-politické poměry v Etiopii, starověké Habeši, počaly naklánět ke státnímu převratu. V roce 1974 se skutečně udál. Byl to převrat komunistický, monarchie byla zrušena a Etiopie se proměnila v komunistický stát s orientací na Sovětský svaz. Etiopské císařství, známé též jako **HABEŠ** byl africký stát na území dnešní Etiopie a Eritreje. Existovala přibližně od roku 1137. Haile Selassie I. byl po mnohasetleté existenci Habeše jejím posledním vládnoucím císařem. Komunisté jej svrhli a uvěznili. Zemřel v srpnu 1975.

Z tohoto pohledu je možná osudem dobře určené, že se Joža Vochta těchto událostí a konce svého císaře nedožil. Kdo ví, jak by to dopadlo před komunistickým tribunálem i s ním. Anebo, možná vzhledem k jeho povaze a zkušenostem, by se byl uplatnil i v současné socialistické vládě, spekulovali příbuzní. Se vší určitostí by takovou příležitost nedostal, byl už starý, nemocný a především bývalý služebník císaře.

„Toto je konec vzpomínek na život a smrt našeho strýce, vlastně prastrýce Josefa Vochty, zvaného JOŽA. Nechť byl jakýkoliv, nechť měl cokoliv za sebou, byl bezesporu nejzajímavější postavou, fenoménem v naší rodině a to jak ze strany Steinerů, i Procházků. Čest jeho památce!“ Záleží na tom, kdo z nich tento epilog po Jožovi Vochtovi pronesl? Myslím, že ne.

S panem Vochtou jsem se střetl jedenkrát v životě. V roce 1948-9 na nástupišti břeclavského nádraží, když jsem se s kamarády vracel z fotbalového zápasu. A potom po mnoha letech, když už žil trvale v Habeši, vyměnil jsem si s ním několik dopisů a dle jeho pokynu mi jeho neteř paní Cecilie Ciprysová darovala jeho v hadí kůži vázanou složku s vojenským odznakem, kterou používal na frontě druhé světové války.

Starý moudrý Říman Plautus už před několika tisíci lety řekl: **TEN, KDO CHCE VYSTOUPIT NA JEVIŠTI, MUSÍ PŘINÉST NĚCO NOVÉHO.**

Věřím, že náš lanžhotský JOŽA VOCHTA to dokázal!

EPILOG

Je psáno o tom i v Bibli. **MENELIK I.** (původním jménem Ebna La-Hakim - Syn Moudrosti) byl první etiopský císař a podle legendy **nemanželský syn krále Šalamouna a královny ze Sáby**. Údajně se narodil v dnešní Eritreji a vychoval ho otec v Jeruzalémě. **Tak tomu bylo před třemi tisíci lety.**

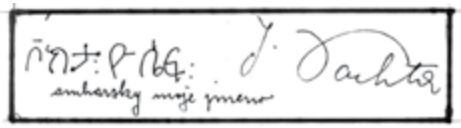
Po smrti matky nastoupil na trůn s titulem etiopský císař a král králů. Podle legendy založil **šalamounovskou dynastii**, která s několika přestávkami vládla až do roku

1974, kdy byl zbaven trůnu poslední etiopský císař z 225. generace Haile Selassie I. (1893 – 1975).

V jeho službách jako téměř rodinný přítel se po několik let nacházel i **jistý Joža Vochta, rodák z moravské dědiny Landshut-Lanžhot, zběhlý od krejčoviny a divadelních prken, která znamenají světy,** aby si jej, řízením nevyzpytatelného osudu nalezl jinde a jinak. **„Podřiď se osudu, protože tě stejně dostane tam, kde tě chce mít.“ (Seneka)**

Chléb lásky

J. J. Uher

Řekni mi, drahý můj, až se nás zmocní stáří,
budeš mne stále objímat, do dlaní brát?
Až se nám vytratí navždycky krása z tváří,
budu Ti štěstím na hrudi jako klas zrát?

Řekni mi, má drahá, až se mi síla ztratí,
tak jako mládí, budu Ti za něhu stát?
K Tobě až na loži těžce se poobrátím,
budeš mít vůli naději trochu mi dát?

Co víme, jak bude? Nesmíme ztrácet víru,
že na nás osud každému nelíčí past!
Slova zlá ven že z nás nevyštvou zpěv a lyru,
nenávist v duších nebude lásku nám krást.

Hroutí se říše, pod písky mizí honosná města…
Lidé se rozchází; zhořkne chléb i z dobrého těsta!

Zase byl měsíc květen, měsíc **máj**, básníkem Máchou posvěcený láskou, ale i tragedií. Leč mladí i staří jej za svůj přijímají nejemotivněji oním básníkovým okřídleným veršem o tom, že **ku lásce zval hrdliččin hlas.** Hodně staré manželské páry, štěstím stále při sobě svázané, si pod rozkvetlými i nerozkvetlými stromy vzpomínají na ony první máje, v nichž při prvních nesmělých objetích netušily, jakým pevným poutem je láska jednoho k druhému připoutá. Netuší to ani současní mladí, jejichž objetí jsou spěšná, nedočkavá a poddávající se více rozkoši než trpělivému rozumu. Rozmnožování lidstva je často mimo jeho vůli. I proto se dost často stává, že zhořkne i takový chléb, který se zdál být z dobrého těsta. Bez ohledu na to, bylo-li o věrnosti až za hrob řečeno na radnici nebo v kostele. Jsou napravitelné omyly. Bývá pozdě vracet se k nápravě chyb, které se staly mimo dosah lítosti. Budiž požehnáno chlebům, které neopustí stůl a zachutnají navždy…

Přehled rozmístění žáků na střední školy

JMÉNO ŽÁKA	ŠKOLA	STUDIJNÍ – UČEBNÍ OBOR
Brada Michal	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
Ciprys Dominik	ISŠ automobilní Brno	Autotronik
Hodonský František	SOŠ a SOU automobilní Kyjov	Mechanik opravář motorových vozidel
Hrazdil Matěj	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kuchař - číšník
Jeřábek Petr	SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav	Mechanik elektrotechnik
Skryja Erik	SOŠ průmyslová a E. Beneše a SOU Břeclav	Mechanik elektrotechnik
Gergelová Hana	Církevní střední zdravotnická škola Brno	Zdravotnický asistent
Hromková Tereza	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Knapová Katarína	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kadeřník
Kováčová Pavla	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Nosková Soňa	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Petrlová Adriana	OA a SZŠ Blansko	Zdravotnický asistent
Cibulová Marcela	Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická Břeclav	Ekonomika a podnikání
Mikulič Radek	SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav	Strojní mechanik
Bartoš René	ISŠ Hodonín	Truhlář
Fuis Aleš	SOŠ průmyslová a E. Beneše a SOU Břeclav	Obráběč kovů
Gočál Marek	SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav	Strojní mechanik
Holobrádek Tadeáš	ISŠ Hodonín	Kuchař – číšník
Kadlček Martin	SŠ informatiky a spojů Brno	Mechanik elektrotechnik
Pardík Zdeněk	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
Barkociová Anna	SŠ průmyslová a umělecká Hodonín	Užitá malba
Fojtíková Karolína	Soukromá střední průmyslová škola Břeclav	Grafický design
Hrančíková Vlasta	SOŠ oděvní a SOU Strážnice	Modelářství a návrhářství oděvů
Jahnová Jana	Střední odborné učiliště Mikulov	Cukrář
Paulíková Simona	Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická Břeclav	Zdravotnický asistent
Sobotková Vanesa	Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická Břeclav	Ekonomika a podnikání
Tučková Pavlína	SOŠ oděvní a SOU Strážnice	Modelářství a návrhářství oděvů
Pavlík František	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kuchař - číšník
Gloncák Ondřej	Vyšší policejní škola a SPŠ MV Holešov	Bezpečnostně právní činnost
Dvořáková Nikola	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kuchař - číšník
Krevňáková Jana		
Adámek Marek	SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav	Strojní mechanik
Palčo Tomáš	SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav	Strojní mechanik
Uher Jaroslav	Střední odborné učiliště Mikulov	Pečovatelské služby
Jakubcová Tamara	Střední odborné učiliště Mikulov	Kuchařské práce
Balga Zdeněk		

Příkladný projekt

Vlasta Ciprysová

Naše Masarykova základní škola je známá úspěšnými akcemi a projekty, ať už ze sportu, ekologie nebo kultury. Svědčí o tom desítky diplomů na chodbách školy.

I v důchodu ráda zajdu do naší měšťanky. Mám radost z úspěchů žáků i z práce kolegů, kteří to mají dnes těžší. Ocenění od veřejnosti jde pomalu a od rodičů někdy sporadicky, přes to všechno mají své povolání rádi.

S nápadem na projekt jsem šla za paní učitelkou Hrubou a ta ho s 6. B dotáhla do úspěšného konce. Vznikl projekt „Pojďte s námi do školy“ aneb vyprávění s prarodiči. Žáci byli pro věc zapálení, nápaditi a pracovití. Pěkné pozvánky osobně předali prarodičům i bývalým žákům měšťanky. Natočili video s paní Marií Zonygovou, p. uč. Marií Uhrovou a paní Marií Uhrovou. Sami se písemně vyjádřili o svém vztahu ke škole. Nacvičili scénku „Polednice“ a celý projekt si sami uváděli. Uklidili třídu a připravili malé pohoštění.

Odpoledního setkání se zúčastnilo vedení školy, třídní učitelka, hosté. Se svými vzpomínkami na školu jsem přispěla i já, i když je to dlouhých 60 let. Škola byla a je mou srdeční záležitostí. Prožila jsem zde válečné roky, po válce pak výuku u rozbitých oken, bez knih. Hltali jsme každé slovo učitele, nevadily nám staré lavice. Byla to naše škola.

Jedním z bodů setkání bylo i pátrání po nářečí, kterým se v Lanžhotě mluvilo, a po výrazech, jež v řeči ještě zůstávají. Chvályhodné je, že většinu slov dokázali žáci vysvětlit, nakonec jim pomohli i hosté.

Líbila se mi scénka Polednice, v níž šesťáci maminku oblékli do domácího lanžhotského kroje. Také závěr scénky si žáci upravili.

Projekty jsou jednou z částí práce učitelů ve volném čase. Nemějme jim za zlé, že musí někdy bojovat za svá práva. Nejsou to jen platy – ty jsou jak na houpačce, jednou nahoře, ale hned zase dole. Jde přece o učební pomůcky, mimoškolní aktivity. Vychovávají naši budoucnost a to je nemalý úkol. A tak přejme žákům další úspěšné projekty a učitelům radost z dobrých žáků a spravedlivé ohodnocení od společnosti.

Víme, co to znamená

V projektu naší školy byla také řeč o nářečí. V různých časopisech se dočteme o nářečí všeobecně. Já bych ráda obrátila vaši pozornost k nářečí, které se v Lanžhotě používalo, a některé výrazy se užívají dodnes.

Co tedy nářečí je? Nářečí (dialekt) je nespisovná mluva vznikající místní obměnou celonárodního jazyka, které staví jako nástroj dorozumívání pouze části národa, a to jen v oblastech běžného denního styku.

Připomeňme si některá slova, která třeba už mladá generace ani nezná.

Tak např. potraviny: cibéby – hrozinky, turkyň – kukuřice, kozičky – bez černý, kamilky – heřmánek, réž – žito, pajšl – vnitřnosti, putr – máslo, erteple – brambory, kchel – kapusta, guliváry – ovocné knedlíky. Z oblečení bychom mohli vyjmenovat téměř celý kroj. Kdo z mladých, kteří nechodí v kroji, dnes už ví co to je kacabaja, fěrtoch, třaslavice, ratyňák, tybétek. Kdo dnes ví, co to byly štrykovánky – teplé spodní prádlo.

I nářečí je součást naší minulosti, proto se nebojme je stále používat a seznamovat s ním i naši mladou generaci.

Co pro mě znamená škola

Martina Škultétyová

Co pro mě vlastně škola znamená? Budova plná vzpomínek a zážitků. I když říkáme, že školu nesnášíme, přece je v tom trošku lži. Nejvíce mám ráda paní učitelku Hrubou, protože jak mně, tak nám dokáže pomoct, naučit a povzbudit. Ve škole jsem si našla spoustu nových kamarádů, které mám moc ráda a neobešla bych se bez nich. Doufám, že nás paní učitelka bude učit i nadále. Je totiž moje nejoblíbenější učitelka na škole. Vím, že jí jako třída lezeme na nervy, ale má nás ráda a pořád říká, že jsme suprová třída.

Koňské stezky informují

Za o. s. Koňské stezky Podluží B. Kořínková

Dovolte, abychom vás informovali o činnosti našeho občanského sdružení.

Minulý rok, jak jistě naši příznivci vědí, jsme zakončili tradičním v pořadí již pátým „žehnáním koní". I přes připomínky některých návštěvníků, že účast koní byla menší než v jiných letech, byla tato akce uspokojivá. Na tuto připomínku musíme sdělit, že vzhledem k časovému a prostorovému omezení není možné zvát přespolní formany a jezdce, ale pokud si někdo přijede pro požehnání, není odmítnut.

Letošní sezónu jsme zahájili 19. dubna hromadným zájezdem do Kladrub nad Labem na Mezinárodní závody spřežení „Rudolfův pohár". Jak mnozí víte, v Kladrubech se nachází národní hřebčín, zapsaný jako jediný svého druhu mezi národní kulturní památky ČR. Dále jsme uspořádali 5. května májovou vyjížďku na Soutok. Počasí nám přálo a projížďky lužním lesem jsou vždy pěkné.

V tomto příspěvku bychom vás ale hlavně chtěli informovat o plánovaných aktivitách na příští měsíce. Tou první a zřejmě hlavní akcí celého roku je **„Den koní v Lanžhotě",** který budeme pořádat již druhým rokem. Po loňském úspěšném ohlasu připravíme i pro letošní rok zajímavý program. Hlavní náplní odpoledne, které proběhne 18. srpna, bude formanská hobby soutěž spřežení „O putovní pohár starosty" a pro mladé jezdce bude také připravena soutěž odpovídající jejich zkušenostem. Bude připraven také doplňkový program pro diváky malé i velké, ale to bude překvapením pro ty, kteří nás navštíví a přijdou podpořit na odpoledne s koňmi v Lanžhotě.

Další plánovanou a trochu netradiční akcí bude hodová fotografická výstava na téma **Lanžhotští formané.** Po dohodě a nabídnuté spolupráci se starostou a kulturní komisí města se výstava uskuteční v prostorách místního muzea. Tímto bychom také chtěli oslovit a poprosit vás, kdo máte doma fotografie svých stařečků a prastařečků, o zapůjčení snímků na tuto výstavu. Jelikož formanství v Lanžhotě má bohatou tradici, věříme, že se nám podaří dát dohromady dostatek materiálu pro tuto připomínku umění nejen lanžhotských kladařů, ale všech formanů. A aby také ne, když v dobách první republiky vyjíždělo v sezóně do lesa na klady až 80 párů koní. Proto prosíme, kdo máte nějaké materiály k tomuto tématu, abyste je přinesli, nebo kontaktovali manžele Kořínkovi na Luční ulici.

Děkujeme vám za přízeň a budeme se těšit na setkání při některé z plánovaných akcí.

Fialenka a žáci MZŠ přinesli radost

Marie Petrlová

Člověk je bohatý tím, co udělá pro druhé.
(Goethe)

Vystoupení Fialenky a žáků MZŠ bylo pěkným dárkem pro ženy Svazu tělesně postižených k svátku Dne matek, za který jim srdečně děkujeme. Fialenka přišla mezi nás již po třetí, vyhrávala pro potěšení celé odpoledne, téměř bez přestávek. Milým překvapením bylo představení žáků MZŠ pod vedením pana učitele Kosíka. Tento pěvecký kroužek funguje od září 2011. Navštěvuje jej 15 dětí. Jeho zaměření je všestranné s ohledem na záliby žáků. Je potěšitelné, že se pan učitel této činnosti ujal a přejme mu, ať se kroužek neustále zlepšuje a žákům nadšení pro zpěv dlouho vydrží. Vzorem by jim mohla být právě Fialenka, vždyť při jejím zakládání ještě většina muzikantů seděla ve školních lavicích.

Den matek není jedinou akcí, kterou pořádá výbor STP pro své členy. V březnu se koná výroční členská schůze, kde hodnotíme uplynulý rok. Pravidelně se rád zúčastňuje starosta František Hrnčíř, který nás informuje o plánech našeho města. Pozvání přijala také předsedkyně OV STP Bohuslava Kolínková. Byla spokojena s prací všech místních organizací v okrese. Pořádáme zájezdy a navštěvujeme divadlo v Boleradicích. Divadelní hra Babička mnohé dojala až k slzám. Drama Maryša nám bylo blízké svým pojetím, v původních krojích, v nářečí a také lidovými písněmi. Hlavní představitelka Jana Glosová je vlastně prapravnučkou skutečné Maryši, která ve skutečnosti manžela neotrávila, ale byla to dobrá žena. Na podzim se těšíme na Revizora. Letos jsme navštívili Floru Olomouc se zastávkou na Svatém Kopečku. Minulý rok jsme byli v Rožnově pod Radhoštěm a na zámku ve Vizovicích. Velký zájem je o posezení v přírodě na Polince. Doufáme, že nám letos bude přát počasí, abychom se mohli sejít. Navštěvujeme jubilanty a dlouhodobě nemocné členy. Stále máme kolem 130 členů. Někteří odchází, ale stále se přihlašují noví. Na výroční schůzi uctíme památku zesnulých minutou ticha. Díky patří městu za finanční příspěvek, je to pro nás velká pomoc.

Spokojenost našich členů nám dává hřejivý pocit, že se nesnažíme nadarmo.

Vzpomínky

Jožka Tureček

Občas moc rád vzpomene si na ni
vždyť nemá důvod proč by také ne
Mátla ústy v mírném usmívání
a také oči měla úsměvné

Však v duši čistou jak čirá voda
muž zprvu nenahlédne až do dna
Především ví – (chce tomu příroda?)
jak je tvarově dívka pohledná

Ta co sem tam vzpomínkou se hlásí
i povahou celá zářila
Neví kdo dnes hladí její vlasy
a důvěrně smí říkat Má milá

Kdo vybádá a také poví proč
mají chlapi tak odlišné smysly
z kterých jim v hlavě víří kolotoč
Lépe vidí – pak teprve myslí

foto: J. Tureček

Lanžhotské přezdívky (přezviska)

J. J. Uher

Jsou okrasou každého nářečí i českého jazyka jako takového. Smířlivě přijímaná, ale i zlost vzbuzující. Tolerance však převažuje. Vítězí zdravý rozum i pochopení pro humor. Opakovaně jsem byl přemlouván k jejich soupisu, dokud, prý, jsou v paměti. Nakonec jsem souhlasil. S jednou podmínkou: že nebudu konkrétně uvádět, komu ve skutečnosti ta která přezdívka, to které přezvisko přináleží. Tak detailní materiál by zabral ve zpravodaji pro něj neúnosný počet stránek. Takže pouze a jen **přezdívky – přezviska!** Zde jsou v abecedním seřazení:

A - Afrunc, Antoš, Akrahold(t), Anděl, Antošek, Antoščena, Ankapu,Abrušínka, Andělica
B - Báňar, Baron, Bobeček, Bautica, Buben, Blažejka, Brůča, Bulfík, Benešek, Bábiňák, Bartošík, Břuch, Buchtica, Babuša, Bartošek, Brzáčka, Basista, Bombrtěk, Babulka, Basák, Bařina, Bílovčanka, Brzák
C - Cigán, Cilenka, Capových, Capan
Č - Čmaďa, Čapla, Čača, Čižma, Čidóra, Článeček, Čodák, Čina, Čertova, Červenica, Čodáček
D - Dupal, Dráha, Drkota, Domin, Darmovzal, Duch, Dunda, Dadyc, Dršča
E - Edynek, Esperanto

F - Farmař, Filuška, Filušák, Fikymiky, Froliš, Frolka, Fašina, Franťák, Fabiš, Fazulňák, Fojtíček, Frantíc, Forotňák, Flintičková, Frýs, Fanyt, Forzajt, Fošum, Fousínek, Filuša

G - Grňa, Gajdík, Gajdíček, Gálík, Gabrňáček

H - Hajný, Hulín, Hotel, Hejtman, Hürlap, Halouka, Hošpes, Hapták, Huchoň, Halúza, Huchý, Hunar, Hrtáň, Hopajda, Hrůd, Hodinář, Holdyš, Heklica, Hrůďák

CH - Chňacar, Chupajda

J - Jožulka, Jochka, Janys, Jernúfka, Jécin, Jóža, Jožena, Jarmič, Joštyšta, Jalovička, Jarúš, Jeřábeček, Jéjdanečky, Joženková, Jurka, Joštička, Jacek, Josula, Janíc, Janyga, Jabulák, Julča, Jozena, Jabča, Jagoška, Javorák, Johan

K - Kakyňák, Kudyš, Kostelník, Kamilek, Krajíc, Košela, Kašpar, Komínek, Kolář, Kadét, Kovář, Keťas, Keťásek, Kača, Kačohél, Kačohélka, Koza, Kocúr, Kúdela, Kabaš, Kaca, Kchódl (Kódl), Kořineček, Krzánek, Kulakula, Kocián, Kocijánek, Kódlin, Krk, Kočičář, Kočica, Kašpárek, Kokrhél, Kunda, Kapitánka, Kapitán, Kadlic, Koňák, Kanon, Krýdl, Kozina, Kalina, Kchýdelko, Kudla, Konštant, Kojda, Kubišek, Kcháu, Kudrnáček, Karbon, Kosťůrka, Kůdelňák, Košta, Kozičkář

L - Ládyško, Lacka, Lada, Lexa, Lidobazar, Lonkvér, Lošák, Lendžík, Lekvarník, Landaor, Ladona, Lilinek, Luna, Loťa, Ladyš, Lujcik

M - Maja, Majka, Mrňa, Modra, Mišenec, Míra, Mančík, Mrcek, Múčena, Matýsek, Miklenda, Metyn, Malit, Mička, Mičurynda, Michálek, Miška, Matúščena, Majduša, Menca, Majčena, Mikulka, Mikula, Majďák, Mošnér, Meliš, Martinský, Majduška, Mařica, Martiňák, Maděra, Meryna, Mara

N - Nohavica, Nohavička, Najgeš, Neboštík

O - Obuch, Ondráš, Ondryščák, Otík, Onkl, Oris

P - Pazderňák, Pazderňáček, Plňa, Praja, Palaňa, Palanský, Pošta, Pilík, Poleva, Plpák, Plpáček, Plpka, Piďůr, Pšovan, Palo, Petláček, Petla, Pajik, Panenka, Pokúsaný, Pavloš, Pavlík, Prďa, Pastorek, Praječka, Pajtáš, Pajtášek, Prdela, Pomajdík, Pešek, Peščena, Pelikánka, Pijajka, Paráda, Pepa, Pyskáček, Pípa, Pančoška, Prčoch, Pusák, Plňka, Pulík, Pernica

R - Regíňák, Rataj, Ryška, Ryzák, Razance, Rajs, Ryšánek, Rudyn

S - Sovět, Saza, Salutón, Skrčenec, Srňák, Slepičář, Schoř, Salaja, Samson, Sečkář, Snopek, Sirota, Smýkal

Š - Šlížek, Švirgáň, Šulan, Štábla, Šimonek, Šanek, Šlapánek, Šiša, Šlapaňa, Šimonec, Šlik, Šajmanka, Šustík, Štajara, Škandík, Ševčulína, Ščepáník, Ščepánica, Šlajféř, Šaďúr, Šaďúrek, Štupl, Škroban, Šuláček, Šána, Šánovka, Špaček, Šišulenka, Štajna, Šlajféřka, Švášek, Šišúr

T - Trávníček, Taliján, Trtoň, Tuka, Tonaša, Tabala, Tomášík, Tončák, Tabalík, Trpyluša, Toníc, Toneček, Týnčanka

U - Uhřík, Urus, Urbášek

V - Všiva, Vencl, Venclovky, Váha, Verušák, Varhaník, Vrýdek, Váčin, Vendelín, Vápnař, Vinda, Vojtíšek

Z - Zuřiveček, Zmek, Ziška, Zaňát, Zona, Zalepuša

Ž - Žojdrák, Žanťa

DOVĚTEK

Na závěr chci vyslovit souh1as s námitkami, že seznam mnou posbíraných lanžhotských přezdívek není a snad ani nemůže být beze zbytku úplný. A nevylučuji v něm ani nějaké nepřesnosti či chyby. Budu rád, když jej kdokoli doplní a poopraví. Jednu část přezdívek jsem opsal z Knihy zemřelých a pohřbených, kterou si od roku 1921 do roku 1957 vedl kostelník **Jan Straka** (1878 – 1958) z domu č. 100 v Komárnově. A mohu ještě dodat, že přemnohé přezdívky připomínají kdysi nepřehlédnutelné postavy a osobnosti z několika generací lanžhotských občanů. Vím, že další a další přezdívky se rodí, ale tyto už neznám. Snad nám o nich napíše někdo z mladých…

Aby bylo jasno, já se hrdě hlásím k přezdívkám mých rodičů: po otci **Uhřík** a po mamičce **Štajara**. Na břeclavské nádražní hlavní poště „dvojce“ (otec jezdil u pošt vlakových), měl otec ještě přezdívku **Plěšek** a to proto, že aby prodloužil životnost podrážek svých bot, měl na jejich podpatcích i špicích **plěšky**. Nu a moji kamarádi, když na mne byli moc a moc najedovaní, tak mi měnili v nadávkách **Jo**žulku na **Pu**žulku. Zůstává jenom smířlivé pousmání…

Bautíčky

J. J. Uher

V minulém čísle zpravodaje na straně 55 pod titulkem **Bautičky, reakce na článek**, vysvětluje čtenářka, co to **bautičky** vlastně jsou. Poučení o nich v žádném slovníku nenalezla, a proto toto pojmenování **odvodila od slova bauta**, s nímž si už poradila. Ví, že **bauta** je „po lanžocky“ **silná**, dodám ještě **těžká a masivní hůl**. Bautičky odvodila od bauty jako **zdrobnělinu** výrazu **hůlka anebo palička**.

V Lanžhotě, co naše paměť sahá, existovala vždycky a pouze b a u t a. Ale žil u nás kdysi člověk, který vlastnil **přezdívku Bautica**. Toť vše, co by mělo jakýkoliv vztah na **bautu**.

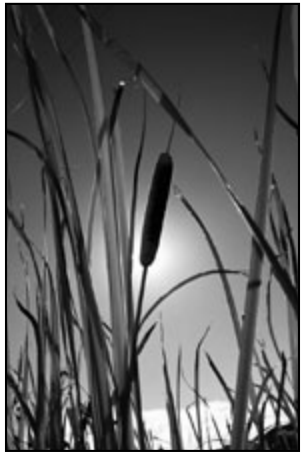
K ní můžeme přiřadit další dřevěné instrumenty, do rukou se hodící jako primitivní útočná nebo obranná „zbraň“. Od spisovného slova **kyj** máme u nás v Lanžhotě **kyják** anebo **kyjanicu**. Do předem neplánovaných šarvátek se do rukou „pasoval“ **hont** anebo **hontovica**, což byla pevná lať z nízkých plůtků domovních předzahrádek. Sokové si je navzájem přeráželi o záda.

Čagany a sukovice sloužily spíše jako opěrné hole na nohy postiženým starcům než na zteč muže proti muži v boji nelítostném.

Už zapomenutým vrhacím nástrojem zůstává tak zvaná **šrúfkovnica**! Bývala to klukovská lovecká zbraň ponejvíce na zajíce. Krátká, do padesáti centimetrů dlouhá, tenčí, z pevného dřeva palička, ne moc těžká, která měla na jednom konci „našroubovaný“ jeden, ale i dva festovní železné „šrúby“, tudíž matice. Nejčastěji jsme se k nim. „**dopídili**“ v kolejišti železnice nebo u kovárny. Kšeftovalo se s nimi jako s opravdovou municí.

To byla doba, kdy měli **pšonci** (tak jsme říkali zajícům) na zemi ráj. Ani komárů nebývalo kolem Lanžhota tolik, co jich. Než stačili velevážení nimrodi narukovat k pozdně podzimnímu honu na ně, naše klukovské lovecké

tlupy už v jejich revírech řádily s šrúfkovnicama jak podpálavští neandrtálci. Kruhem jsme obstoupili takové pětisethlavé pšončí „stádo“ a jenom co se na ně snesla sprška našich šrúfkovnic, padali jak mouchy. Ale někdy jsme mívali sakra pěkně napilno před neozbrojeným hotařem nebo okvérovaným nimrodem.

No dobře, dobře, ale co to tedy byly ty **bautičky**, ptáte se nedočkavě? Jistě všichni víte, co ve všech krimiseriálech kouří mafiánští bossové. Doutníky Havana, pravdaže. To takovými požitkářskými „doutníkáři“ jsme bývávali i my, kluci ze všech konců Lanžhota. A díky čemu že? No přece díky **bautičkám**! Ne díky těm tenkým, podobným cigárám, jaké kouříval třeba muzikant strýc Metyn Prajka, ale díky těm nejsilnějším a samozřejmě vysušeným, ještě než se začaly „vypéřovat“.

Naše lanžhotské **bautičky** nejsou nic jiného než **orobinec** (viz slovníky), což je v pa1achu-rákosí **vysoká bahenní bylina s hnědými válcovitými palicemi kvítků**. Kouřívali jsme je, ale pouze „jako“, ony totiž odhořívaly, ale jejich bílý dým jsme vnitřkem nasávat nemohli. Leč „odplúvali sme si“ jako praví baroni.

Kdeže je to od úst kousek bílounce dýmající klukovské fanfarónství **bautiček**?

PS:

S Evičkou Tučkovou, po tatínkovi Žojdráčkou, jsem si o její reakci na článek popovídal a vše jsme si vysvětlili. O názvové vazbě bautiček na orobinec věděla, nepovažovala za nutné své vysvětlení rozvádět ještě i tímto směrem. Překvapila mne však informací o tom, že slovo **bauta** pochází z maďarštiny, což jsem nevěděl. Ale bylo mi známo, že naše nářečí má v sobě ne toliko germanizmy, např. **šaufla,** což je **lopata,** ale též maďarizmy, jako **kutiš/pes** a samozřejmě **lokeš, béleš, guláš** a kdoví co ještě. Možná by bylo zajímavé dohledat všechny…

Okénko knihovny

Jaroslava Bartošová

Víte, že každý čtenář se může doma v počítači podívat na svůj čtenářský účet a zjistit, co kdy měl půjčené? A víte, že si z domova můžete rezervovat knížku, o kterou máte zájem? Jak na to? Nejdříve si musíte otevřít stránky ***www.lanzhot.cz***, najít si knihovnu a on-line katalog. Pak klikněte na odkaz - vaše čtenářské konto, zadejte číslo vašeho průkazu a jako PIN uveďte vaše narození ve tvaru – poslední dvojčíslí roku – např. 1978 – 78, měsíc – např. 02, 10 a den – např. 20, 01. Dejte pokyn - odešli a zobrazí se vám tabulka výpůjček za posledních 100 dnů. Můžete si však nastavit i zobrazení delší, třeba 300 dnů. V této tabulce si můžete i prodloužit knížky. Pokud skončíte práci, tak se odhlásíte.

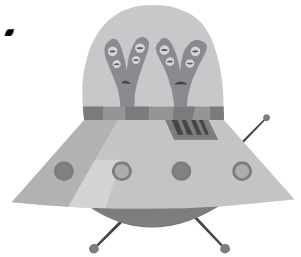
Podobně postupujete i u rezervace. V katalogu si najdete knížku, o kterou máte zájem. Klikněte na odkaz – rezervuj a zase uvedete číslo průkazu a PIN a rezervaci odešlete.

A co nového u nás v elektronické komunikaci s knihovnou? Aby informace o knihovně na internetu byly přehlednější, chystám samostatné webové stránky - ***www.lanzhot.knihovna.cz***. Zatím zde najdete základní informace, které se budou dále rozšiřovat. Ovšem chvíli to potrvá, takže prosím o trpělivost.

Půjčování v době prázdnin bude jako každý rok – nebude se půjčovat v pátek. Ostatní dny zůstávají stejné. Od 1. do 6. srpna (středa – pondělí) bude knihovna z důvodu revize **UZAVŘENA**. Půjčovat se opět bude od 8. srpna. Případné změny v provozu budou oznámeny v kabelové televizi.

A přece létají…

J. J. Uher

Pár dní po letošních Velikonocích a vydání našeho **lanžhotského zpravodaje**, v jehož obsahu mimořádně upoutal článek s titulem **Výzvědné UFO nad Lanžhotem?**, objevila se na knihkupeckých pultech knížka německého spisovatele **Hartwiga Hausdorfa** s názvem UFO, a s těmito podtitulky: **A přece létají. Nejnovější fakta, poznatky tajných služeb a inteligence z kosmu**. I já, skeptik pro tuto oblast, ale nadšený pozorovatel vědeckého bádání o vesmíru, přečetl jsem ji tak říkajíc jedním dechem. Autor zpracoval téma **UFO** velmi střízlivě a objektivně jako stoupenec těch, kteří věří v existenci **mimozemských UFA**, drží se oproti světově proslulému **Erichu von Dänikenovi** v přízemní sféře rozumu a chladné hlavy. Jeden z mnoha příběhů, které v knize interpretuje, je neuvěřitelně podobný zážitku **Pavla Švirgy a jeho manželky**, jenž je popsán ve zpravodaji. Tuto knihu si můžete vypůjčit v naší knihovně.

Hloubka vzpomínky

J. J. Uher

Dubnová data letošního roku připadla na stejné dny jako v roce 1945. Od soboty sedmého do středy jedenáctého probíhala o naši obec nejtěžší a nejkrvavější bitva v jejích dějinách. Život musel ustoupit Smrti, která na ulicích, polích, v humnech, na loukách a ve vodách bezbřehých sklízela bohatou žeň. Slova pěsničky Rózky Horákové-Uhrové **„Ej, Lanžote, gdo ti takú krásu dau…“** ztratila svoji platnost. Z rodových kořenů bylo vyrváno mnoho těch, kteří na nich mohli dál růst. Ani Bůh neochránil věž svého svatostánku. Hrobaři nestačili otevírat zem pro další a další mrtvé. Dnes už žije v Lanžhotě nesrovnatelně méně těch, kteří se narodili před rokem

1945, než těch, kteří přišli na svět až po něm. A právě tito druzí nikdy nepochopí bolestivou hloubku vzpomínek, které v nás, válku zaživších, přetrvávají a nepominou. Viditelné stopy po kulkách a střepinách najdete ještě na krátké původní staré dlažbě za kostelem a na červené zdi zahrady tak zvaného nového mlýna, dnes Domu služeb. I jejich sviští-

ní zní v hloubce naší vzpomínky, přestože výbuchy už dávno pohřbil mír.

Dary

J. J. Uher

Právě ve dnech, kdy Česká republika prožívala dny smutku za zemřelým bývalým prezidentem Václavem Havlem, televizní zpravodajství nám ukazovala nepříčetně plačící občany severní Koreje nad skonem jejich nejvyššího vůdce Kima druhého.

Možná je to divné, ale já jsem si při jedné reportáži vzpomněl na článek cestopisného zážitku redaktora MLADÉ FRONTY DNES z návštěvy KLDR. Byl z mála těch, jimž po našem listopadu 1989 bylo umožněno tuto baštu nejtvrdšího komunistického režimu navštívit. Nemohli tam, kam by chtěli, museli tam, kam byli voženi. Jedním z míst, které mohli uzřít, bylo **monumentální muzeum**, obsahující mimo jiné všelijaké dary, které severokorejští potentáti v průběhu desítek let obdrželi, nejčastěji z evropských zemí tak zvaného **tábora socializmu a komunizmu.** Na štědrosti nešetřila pochopitelně ani ČSSR.

Když redaktor vypisoval, co všechno viděl, pečlivě dokumentárně označené, vyjmenovává najednou **i krásnou, velkou bílou výšivku co dar od družstevníků JZD ČESKOSLOVENSKO-KOREJSKÉHO PŘÁTELSTVÍ SE SÍDLEM V LAŽHOTĚ!** No vida, říkal jsem si, kam se až dovednost našich vyšívaček nedostala! Kterých, to už nezjistíme. Mladším čtenářským generacím našeho zpravodaje musím vysvětlit, že pokud bylo lanžhotské JZD samostatné, neslo název PODLUŽÍ, ale jakmile se z nařízení vyšších míst muselo spojit s JZD Kostice a Tvrdonice, z iniciativy tvrdonských komunistických funkcionářů, vedených soudruhem (strýcem) Pavlem Poláchem, řečeným Papo, muselo přijmout dlouhý, výše jmenovaný název. Věřte nebo nevěřte, ale jsou tu ještě soudruzi, kteří kontakty s velvyslanectvím KLDR v Praze ani po „sametové“ nepřerušili. Pochybuji však, že by muzeum v Koreji obohatili dalšími uměleckými dary na způsob výšivek. Ale ta, která v muzeu

zůstává, bude Korejcům asi ještě hodně dlouho připomínat to soudružské JZD...

Tolik tedy o daru prvním. Teď už o tom druhém.

V druhé polovině šedesátých let minulého století jsem si hojně dopisoval s **Pavlem Uhrem z Kradlova**, o jehož prvních Vánocích v cizině, po ilegálním odchodu do Rakouska, jste si mohli přečíst ve vánočním zpravodaji 2011.

Pavel byl tenkrát skalním fandou chicagského profesionálního hokejového klubu s názvem **CHICAGO BLACK HAWKS**, založeném v roce 1926. Právě v letech šedesátých dominovali v tomto mužstvu nezapomenutelní **Bobby Hull a Slovák (původem) Stan Mikita**, v sedmdesátých letech po dvě sezony dokonce kapitán mužstva. Pavel měl permanentku na všechny zápasy a mně posílal různé materiály, hlavně fotografie, které cenzuře nevadily. Jedenkrát jsem od něho dostal velký plakát s překrásnou barevnou hlavou **Indiána**. On totiž název Black Hawks značí **Černí jestřábi.** Tudíž onen Indián na plakátu byl Černý jestřáb.

Já, u vytržení zíraje naň, dostal jsem nápad. Malérečka paní Mařka Ciprysová z Hrnčířské ulice vybrala vhodné plátno, které ustřihla do většího obdélníkového tvaru. Na něm vyznačila plochu pro **rám jejích barevných lanžhotských ornamentů.** Do části hlavní, střední, namaloval barevně můj kamarád malíř a grafik Cyril Urban z Břeclavi, vynikající portrétista, podle plakátové předlohy nádhernou hlavu Indiána Černého jestřába. Paní Mařka ji obmalovala rámem ornamentů a dole napsala: **Pozdrav chicagským BLACK HAWKS z Lanžhota.** A potom jsme to poslali Pavlovi. Obdržel zásilku v pořádku.

Náš dar si samozřejmě nenechal. Postaral se o jeho zarámování a zasklení a jednoho dne bylo toto naše dílko slavnostně umístněno na stěnu klubovny chicagských Černých jestřábů za účasti pánů z vedení a pak obdivováno všemi hráči. Nestalo-li se nic zlého, mělo by tam **pozdravení z Lanžhota viset podnes den.** Určitě jako kuriozita z neznámého místa Evropy...

Tímto to ale neskončilo. Pavel se nechtěl nechat zahanbit, a tak jsem jednoho dne z ničeho nic dostal větší balíček, pečlivě na cenzurním oddělení pošty Praha 120 zkontrolovaný, a v něm **kotouč pětačtyřicetiminutového barevného filmu** (a bylo zřejmé, že cenzura si jej celý pozorně promítla), nevím už zda „osmičky“ nebo „šestnáctky“, který byl plný úžasných záběrů z několika zápasů chicagských Black Hawks.

V těch letech jsem byl členem lanžhotského **Muzejního a vlastivědného kroužku,** spoluautorem Besed nad kronikou, a tak tento film posloužil našemu kroužku jako jediné programové téma příští Besedy. A protože jsem o ní dal zprávu do tisku, tak sál v Hrubé hospodě byl **opravdu narvaný** hokejovými fanoušky z celého kraje i ze Slovenska. A ne toliko při premiéře, ale i při dalších dvou reprízách. Vidět totiž v té době americko-kanadské hokejové profíky, o nichž se vyprávěly legendy, to bylo **něco!** Přijížděli se k nám na film podívat i trenéři a samotní hráči z naší hokejové ligy, prostě senzace!

Jenomže mnohým pouze tyto zájezdní návštěvy na jedno dvě představení nestačily. Jako majiteli filmu mi začaly chodit žádosti o jeho zapůjčení. Samozřejmě

za poplatek, kterým bych uhradil poštovné a další výlohy. Vždyť jsem byl už více než pět let bez práce a můj důchod válečného poškozence byl tak na ptačí zob. Tak jsem film začal půjčovat, tuším za padesátikorunový poplatek. Zájemců byla spousta a bývali netrpěliví.

Až přišel den D. To jsem se opět chystal k odeslání filmu jednomu klubu, když tu jsem dostal návštěvu. Přišel za mnou do domu mých rodičů místní příslušník SNB v civilu (v uniformě jsem jej zahlédl málokdy), pan Šilinek. Mám na něho vzpomínku jako na tichého, hodného pána, žádný policajtský ramenáč. Ač jsem byl ještě svobodný a odrostlejší kluk, vykal mi a hovořil téměř omlouvavě. Prostě: přišel mne informovat či uvědomit o tom, že došlo na mne udání o tom, že půjčováním filmu za půjčovné se dopouštím **nedovoleného podnikání, či spíše přživnictví.** K soudu to prý nedají, případ byl dán k vyřešení nějaké té pořádkově-trestné komisi při MNV (místním národním výboru), do které se mám dostavit tehdy a tehdy. Když pan Šilinek odcházel, myslím, že byl rád, že to má z krku...To moje mamička byla tak vyděšená, že si myslela, že mne odvede rovnou do basy.

V daném termínu mne v jedné kanceláři v budově MNV čekal pouze předseda uvedené komise a to František Holobrádek, známý hasičský funkcionář, bydlící v domku u železničních závor. Dobře se znal s mým otcem a měl rád i mne. Nebudu popis našeho jednání prodlužovat, řekl mi asi toto: Jožulko, pokutu ti nedáme a ani jinak tě trestat nebudeme. Zapíši, že jsme vše vyřídili domluvou. Radím ti, prodej ten film a budeš mít pokoj!

Uposlechl jsem. O kupce nebyla nouze. A měl jsem, opravdu, pokoj... Takže: ne z každého daru se může obdarovaný těšit. Doufejme, že v Koreji a Chicagu se obdarovaní radují-těší...

Ať!

Den svatební

Josef Jožulka Uher

Měl by být slavnostní a sváteční. Vždycky tomu tak být nemusí. Hůře, když být nemůže. Ale to byly výjimky. A tak byť se v prvních třech desetiletích dvacátého století odbývaly svatby, především ty v kostele, ve středu uprostřed týdne, s trváním někdy až do neděle, nad všednost všedního dne se pokaždé povznesly vážností a neopakovatelností.

Svatba mojéj sestry Mařeny byla extrovní. Mamička nás porodili devět, Milošek umřel hodně mladý. Vyrůstali sme štyřé kluci a štyři děvčiska. Na nejaké húјaní peněz nebylo. Enom co nás v luftě křídla udržaly, už sme z hnízda vyletovali. Nekeří hodně daleko od našého.

Mařka byla najstarší. Frajíra si našla, lebo on ňu, až z Moravského Žižkova. Tatíček kostelničili, a tak sa ujednalo, že sa svatba ze slevú odbude u nás. A že ten Mařčin nastávající po úterní „sfíci" přespí u ní, ked hned na druhý deň ráno, o půl sedméj budú spolem při mši svatéj oddaní. Žádný průvod, do kostela dojdú rodičové se svědkama, bez mládenca a družičky, a bude to. Celý ten ceremoniál si vzali na starosť tatíček.

Oni byli hodný, pracovitý, zbožný a zpěvák, ale také svérázný. Tak třeba ked sme si nekerý nekedy stěžovali, že nás to lebo ono bolí, že nám néni dobře, a mohla to byt aj pravda, vyléčili každého jak ked bičem práskne. Řekli: Tam di rači neco dělat, ono ťa to přejde. Věříte, že skoro dycky přešlo?

„Sfíca", pravda, trvala až k púnoci. Stalo sa potom, že nevěsta se ženichem zadrychmali, zaspali. Šecí aj s velebným pánem v zákrystyji přešlapovali, tatíček co chvíla vyhlédali od kostela dúle Komárnovem, esli tý dvá, bez kerých sa nemohlo začat, už idú. Nahněvanosti měli plné holénkové boty. Nakonec poručili jednému minyštrantovi, aby utekal Mařenu a teho jejího obudit. Chlapčisko doběhél k našému a pjasťú, ledvá na okno dočahél, tříská do rámu a huláká na celý Komárnov až k salašu:

Mařeno, stávajte, lebo vás dojdú tatíček zrúbat jak, jak, šak už nevím jak co. Honem, ponáhlajte sa, velebný pán sú také najedovaný jak hotař.

Zajíci z pelechu by nevypelášili tak frýško jak tý dvá z postele. Dooblékávali sa cestú, utekačky. Nakonec nic nezmeškali a už to nikedy neopakovali, lebo jim to jedno osobášení vydržalo na hodně dúhý život.

K obědu v ten jejich svatební deň nebylo nic nóbl. Ale tenkrát ludom šmakovalo aj to, nad čím dneskaj děcka ohrrrňajú nosiska. Tatíčkovi v holénkovych botách nahněvanosti ubylo, ale mamička dobře věděli, že to tým dvěma ospalcom, aj ked sú už svoji, enom tak polahku neprominú.

Enom co si utřeli trochu masné huby, tatíček si stúpli jak před regimentem do pozoru a povidajú: Slávy bylo dost, Božímu přikázání bylo vzdané také zadost, a tak sa vy dvá, a ukázali na Mařenu a teho jejího, popřevlékajte do nečeho k práci. V šopě máte nachystaný kozlík, u něho pilku a o stěny poopíraných pár metrovych polen. A né abyste šporovali řezama, na co najdelší polénka, abyste byli spješ hotoví. Namísto dvoch řezú, tři, mamičce sa do šporhélta lepší přikládajú polénka krátké, s takovýma sa také ušporuje. Uvidíte, jak vám to jednú dojde vhod aj u vás doma.

Pomodlili sme sa o neco délej a bylo po svatbě.

Věřte nebo nevěřte, ani Mařena, ani ten její, na svoju svatbu nespomínali nikedy ve zlém, ba dávali ju k obveselení druhých na svatbách, při kerych nevěstu se ženichem žádná šopa s kozlíkem, pilků a polenama nečekala.

Aj ked by to nekerým, jak sme si s Mařenú říkávaly, vůbec neuškodilo.

Tatíček dobře věděli, co má a nemá byt...

Vzpomínky našich předků jsou zlato nikde jinde k nenadolování. Škoda, že se ho tak často polehku vzdáváme a jeho vysokou cenu si uvědomujeme až už je „důl uzavřený".

Zůstává nám jenom hlušina času…

Ohlasy

J. J. Uher

STARÝ LANŽHOT

Slyšel jsem o něm, v souvislosti s Jazerkem na konci Nové ulice, vyprávět mnohokrát a ledasco, ale nikdy nikdo neoznačil přesně ono místo, na němž se měl **starý Lanžhot** nacházet i s tím do bažiny či kam **propadnutým kostelem**. (Předznamenávám a podotýkám, že půdní podloží v oblasti Jazerka, farmy, bývalé tak zvané slepičárny pana Josefa Bartoše-Slepičáře v dolině s menšími jámami, v mém dětství zvané Petrolínka, jako vzpomínka na naftařskou průzkumnou vrtnou soupravu ještě z doby před první světovou válkou, a celého přilehlého areálu bývalého střediska JZD, **tvoří mohutné vrstvy písku a především štěrku**, plného spodních vod, jde tedy o materiál, do něhož by se těžko co jen tak mohlo propadnout.) Nakonec se přece jenom označení místa „Pralanžhota" dočkávám...

Mé laskavé vypravěčce **Marii Lehetové, rozené Gálové z Kradlova**, byly tři roky, když jí v roce 1931 umírá její svobodná maminka. Jak se lidově říká, „ocitá se na krku" matce své maminky, stařence **Marii Gálové (1867- 1964)**, která od svého manžela Františka Gála získává přezdívku **Forotnica**. (o F. Gálovi vyšel samostatný článek Forota a Forotňáci.) Stařenka, rozená Hodonská, se stává opatrovnicí své vnučky na celý život. Hlavně ten dětský a dospívání. Tenkrát žili všichni v domě číslo popisné 613 nedaleko starého mlýna.

Stařenka si brává vnučku do pole už od její maličkosti. Nikdy neopouští domek bez „tragače" - trakaře. Často jezdí Novou ulicí přes můstek na Caji u jazerka a pak odbočí vlevo směrem ke **kravskému kerchovu,** zkráceně zvanému **Kravčák** a k rozcestí, z něhož jedna cesta vede na Jasenovou a druhá na Kazúbek.

U středu velké půdní prolákliny, jakoby poďobané maličkými zavodněnými jamkami kráterů, dnes zhruba oproti stavení po panu Josefu Bartošovi-Slepičáři, se stařenka pokaždé s tragačem na kraji cesty zastaví, ukáže prstem natažené ruky na střed propadliny a svoje gesto doprovodí touto vždy stejnou větou: **Tady býval starý Lanžot. Na poledně tu bývají čut zvony!** Jestli je někdy slyšela i ona, nikdy nepoví.

Stařenka paní Marie Lehetové, v řeči lidu nazývaná Forotnicí, resp. Forotnicú, narozená v lednu 1867, si svoje sdělování jisto jistě sama nevymyslela. Určitě slyšela o starém Lanžhotě a jeho zvonících zvonech vyprávět své předky, kteří se narodili a žili ne v devatenáctém, jako ona, ale už v osmnáctém století, jako kdo ví kolikátý článek řetězu tak zvaného ústního podávání či předávání událostí, které se mohly, ale ani nemusely, stát. Nám je dnes už zatěžko rozpoznat skutečnost od legendy, pravdu od něčeho, co bylo vymyšleno.

Až dodatečně jsem si uvědomil, že i stařenka Marie Gálová - Forotnica, už jako devadesátiletá a žijící v domku oproti bývalé hospodě Žida Lamberka, poblíž starého mlýna, byla v padesátých letech minulého století jednou z těch nejstarších lanžhotských mužů a žen, které jsem navštěvoval, abych si pozapisoval jejich vyprávění o bosorkách a hastrmanech. Dokonce si vzpomínám, že to byla právě ona, která mi na otázku: A proč už dnes bosorky neexistují jako dříve?, s prostotou až dojemnou odpověděla: Ná chuapče, to proto, že poutekaly za hranice! Dodám s chápajícím pousmáním, že proč ne, jestliže byly s to létat o půlnocích na všem možném až do Unína k rejdům s hažúry - čerty bosoráckými...

Takže: místo kde hledat starý Lanžhot a jeho kostel známe. Pochybuji, že bychom tam po něm nalezli sebemenší stopu i tím nejdůkladnějším archeologickým výzkumem. Třeba ho už za Rakouska-Uherska k nenalezení rozvrtali ti naftaři. Ti byli, a to je už skutečnost i příběh pravdivý, prvními, kteří pomocí agregátu elektřinou rozsvítili na soupravě věže žárovky! Co čert nechtěl, jeden lanžhotský voják dostal za chrabrost v jedné z bitev první světové války dovolenku. V Břeclavi vystoupil z vlaku a starou silnicí, bylo to v noci, si to rázoval do Lanžhota. Nedočkavý. Leč jakmile se přiblížil k žárovkami osvětlené vrtné věži, zarazil se a polekal, že si popletl cestu, protože kde že by se v Lanžhotě vzala elektrika. A tak se vrátil zpět do Břeclavi. Co bylo dál, o tom se nic nedochovalo.

A ne jinak to dopadlo i se **starým Lanžotem, jeho kostelem a jeho poledním vyzváněním zvonů.** Škoda, když ono se to tak pěkně poslouchá, a ta představivost, že?

Jsme dětmi, dokud nás něco takového zajímá...

ZÁZRAČNÝ HATTRICK

Na můj nekrolog o fotbalistovi Jaroslavovi Karasovi telefonicky reagoval pozorný čtenář a výtečný pamětník ne toliko lanžhotské, ale i československé fotbalové historie **František Gál z Břeclavi.** Tam sice žije, ale je to náš rodák, starší syn už nežijící lidové umělkyně ve vyšívání **červenic** a jiných součástí lanžhotských krojů Boženy Gálové-Heklice. Jeho upřesnění i opravy některých údajů v mém textu jsem velmi rád přivítal. Tu jsou: soupeřem našich lanžhotských fotbalistů v zápase, ve kterém dosáhl Jara Karas onoho zázračného hattricku, byli hráči **Líšně;** na mistrovství světa v kopané ve Švýcarsku v roce 1954 naši reprezentanti skutečně prohráli s Rakouskem 0:5, ale 0:2 nepodlehli Maďarsku, nýbrž Uruguayi. Díky, Franto!

A ještě jednu malou opravnou informaci mi poskytl. Když na ulici mezi ploty fotbalového hřiště na Pastvisku a „žebráčkou" rohového domu Mikuličových-Majďákových vybuchla bomba, shozená ruským Lavočkinem, onoho tragického pátečního dne 13. dubna 1945, tak ten střepinou do nohy těžce zraněný Říhových chlapeček, stojící v „žebráčce" mezi Mařenkou Šenkových a Tonečkem Ryčovských se nejmenoval Janíček, ale Toneček. A byl to mladší bratr kapitána našeho fotbalového dorostu z roku 1949 **Ladislava-Lexe Říhy.**

Poznámka: Čtenářské ohlasy, ať už kladné, nebo záporné, musí resp. měl by každý autor uvítat, protože jsou dokladem toho, že jeho text byl čten a nezůstal bez povšimnutí.

Únos na přívozu

Oldo Papánek, Brodské

Únosy 1idí, děti nevyjímaje, se dály od pradávna. Jedním z nejproslulejších byl únos krásné Heleny, královským synkem Parisem. Jeho následkem byla potom mnohaletá tzv. válka trojská. K největším a nejčastějším únosům v naší krajině docházelo za "bačování" Turků. Brali všechno, co jim přišlo pod ruky. Chlapce vycvičili do rolí Janičářů a dívky pozavírali do harémů. Vládu nad naším územím měli skoro dvě stě let. O novodobých únosech se dovídáme z televize a novin. Ale co je na nich zajímavého, je to, že se už neunáší z lásky…

Ta nebyla v pozadí ani únosu, ke kterému došlo v roce 1914 na brodčansko-lanžhotském přívozu. Moje rodina pocházela z jedné poloviny z Lanžhota. Byl to náš stařeček **Ferdinand**, který vlastnil hospodu u Přívozu. A jelikož měl podnikatelského ducha, postavil si šenk-hospodu i v samotném Brodském. Tam se oženil s Anežkou Hajsíkovou, která mu přinesla věnem nějaké jochy-polnosti.

Když stařeček Ferdinand v roce 1900 zemřel, převzal živnost jediný syn **Albín**, který se též oženil v Brodském. Ženou se mu stala dcera zemana, Sabina Papánková, s níž vyženil též nějaké jochy. Měli prosperující hospody a k tomu řeznictví-jatka. Albín měřil do výšky 197 centimetrů, takže už jenom svou statnou postavou budil respekt. O zábavách udržoval pořádek a klid, v krajním případě chladil horké hlavy býkovcem. Ale mezi lidmi byl oblíbený a vážený, respektovaný třeba když pomáhal při telení krávy. Při takových příležitostech se seznámil a spřátelil s lanžhotským zvěrolékařem Michalem - Mišú Švirgou. Brodské totiž patřilo po stránce veteriny do jeho obvodu. Miša byl oblíbený i mezi lidmi samotnými.

Na toto jsem chtěl zavzpomínat též, jaké to bývávalo na lanžhotsko-brodčanském pomezí ve vztazích mezi obyčejným lidem, mnohem přátelštější a srdcem bližší než je tomu dnes, byť je vzdálenost od jedněch k druhým stejná jako dřív.

Dime na Přívoz… Na Přívozu, na kompě, bývala stálá služba. Vykonával ji převozník **Juráček**. Bydlel v domku na brodčanském břehu, v službě připravený celých 24 hodin.

Zákazníci z lanžhotského břehu si ho pokaždé přivolávali tlučením na lano (vodítko kompy - převozní pramice), anebo pískáním, či voláním. Převozník Juráček měl povícero dětí. Nejstarší Tonek (ročník 1900) měl všechno pod kontrolou: kozy, králíky, smyčky-oka na zajíce. O ryby nebyla nouze nikdy.

V hospodě na Přívozu udržovaly provoz starší Albínovy dcery Jenofka a Angelína. Občas jim vypomáhala i desetiletá Klotilda, moje matka. Albínovi a Sabině se narodila dcera Berti. Když měla dva-tři roky, "vorovala" s tetami na Přívozu. Ty ji sem tam dávaly na starost Tonkovi, synu převozníka Juráčka. Tonek býval špatnou chůvou, mnohem více se věnoval svým zálibám, a tak maličkou Berti nejednou spustil z očí, jak se říká. Přestal na ni dávat pozor. Ta toho jedenkrát využila tak, že se sama pustila špacírem po cestičce k Brodskému. Byl červen 1914 a malá Berti měla tři a půl roku.

Na Panské (budovy napravo od cesty) ji dohonili olahští cigáni, kteří se převezli z moravské strany na brodčanský břeh. Malou Berti polapili a naložili do jednoho z pěti povozů. Pláč děvčátka však zaslechl stařeček Otáhal, který za plotem pásl kozy. Co nejrychleji běžel o tom povědět do šenku-hospody otci Albínovi. Ten okamžitě zorganizoval trestnou výpravu. Rolníci, vracející se z polí, povypřahali koně a osmičlenná kavalkáda se jala cigány pronásledovat. Podařilo se jim dostihnout je v Kútech. Povolení na prohlídku vozů si nikde nevyřídili. Považovali by to za zbytečné zdržování. Ačkoliv poprohlíželi všechny vozy důkladně, nic nenašli. V jednom z těch pěti vozů ležela stará cigánka na truhlici a strašně stonala, jakoby měla smrt na jazyku. A tak ten vůz prohlédli jenom zběžně. Zoufali si, netušíce, kde by maličká Berti mohla být.

Po krátké poradě někdo vyslovil tušení, že ta stará cigánka chorá na smrt nevypadala. A tak se do jejího vozu vrátili, cigánku vřeštící jak na mučidlech vytáhli ven a truhlici otevřeli. Jaké bylo jejich překvapení, když v ní našli ubohou malou Berti. V ústech měla roubík, nohy i ruce spoutané. Byla už téměř bez života. Hrozné pomyslet, co musela, chudinka, vytrpět.

Při debatě o únosu, co cigány k něčemu takovému vedlo, padlo i slovo kanibalismus, ale kdo ví, jaký byl skutečný důvod. Důležité bylo, že všechno nakonec dopadlo šťastně. Nevím, ani jsem neslyšel, jakou „odměnu" únosci dostali. Myslím si však, že jim byly vyplaceny pořádné rodinné přídavky s odstupným a doživotní renta za výsluhu.

Jak dlouho trvalo zapíjení, to též nevím, ale myslím, že u Albína Mikuly bylo tenkrát převelice veselo…

A zpěvu, který pominul mnohem dříve než všichni ti, které jsem při vyprávění o únosu na Přívozu vzpomenul. Tak už to na světě a mezi lidmi chodí v dobrém i zlém.

Jenom člověk sám rozhoduje o tom, čeho zůstane na konec více; bohužel ne vždycky toho prvého…

Zábava i umění lovit

Josef Vlašic

Místní organizace Moravského rybářského svazu Lanžhot pořádala na rybníce Kout rybářské závody dospělých a mládežnické.

Závody dospělých se uskutečnily v sobotu 2. 6. 2012 se začátkem v 6 hod. a konec v 11 hod. Závodu se účastnilo 85 lovících, kteří se prezentovali jak z naší, tak ze sousedních organizací MRS. Několik závodníků přijelo i ze sousedního Slovenska, neboť i naši členové se účastní rybářských závodů na Slovensku. Zajistili jsme ceny pro vítěze i ceny do tomboly v hodnotě 20 000 Kč. Vítězem závodů se stal Gabriel Sokolík ze Slovenska. Závodníci slovili celkem 381 ks kapra, 16 ks amura a 30 ks bílých ryb. Mezi závodníky panoval kladný názor na závody. Všechny chycené ryby byly vráceny zpět do vody.

Mládežnické závody se konaly v neděli 3. 6. 2012, začátek byl v 7 hod. a konec v 11 hod. Mládežnických závodníků se zúčastnilo 45, a to z Lanžhota i okolních obcí. Byli jsme mile překvapeni hojnou účastí dětí a budeme rádi, když se bude tato účast dětí každoročně zvyšovat. Závody vyhrál Tomáš Janulík z Lanžhota. Mládež slovila celkem 183 ks kapra, 3 ks amura a 11 ks bílých ryb. Nejen vítěz tohoto závodu, ale všechny děti získaly cenu a občerstvení bylo zdarma. Naše organizace podporuje mladé rybáře v rybářském kroužku, který jsme založili a vedou ho naši členové MO.

Chtěl bych poděkovat všem těm, kteří se na organizaci závodů po oba dny podíleli a taky všem sponzorům rybářských závodů dospělých i mládežnických - Řeznictví Hakalík Lanžhot, Řeznictví Žůrek Týnec, Lesy ČR Soutok, Rybářství Břeclav Pona a jiným.

ZA ROK NASHLE, PETRŮV ZDAR.

Za vínem na Slovensko

Jaroslav Třetina

V pátek 25. května uspořádala ZO ČZS v Lanžhotě tematický zájezd s exkurzí ve vinařských podnicích na Slovensku do oblasti malokarpatské a jihoslovenské. První zastávka byla v Horných Orešanoch ve firmě Víno DIOUS, s. r. o. Firma vznikla rozdělením původního podniku Janoušek-Fisher. Na vinařský život pod Malými Karpatami měla velký vliv rodina Palfiovců a právě na tuto tradici vinařství navázalo. Firma sídlí v zeměpanském sklepě ze 17. století, který patřil k majetku smolenického zámku. Generální ředitel Ing. Branislav Fisher seznámil přítomné se vznikem firmy a provedl historickými prostorami i nově vybudovanou výrobnou. Firma ještě nemá vlastní vinice, surovinu nakupuje zejména z oblasti Strekova, Růbaně a Šenkvic. Z předložených vzorků vín bylo zřejmé, že pochází z kvalitního vysoce vyzrálého materiálu, který byl citlivě a odborně dopracován v kvalitní výsledný produkt. Po nedlouhé cestě a průjezdu Trnavou byla další zastávka v Zelenči, kde sídlí firma Víno Blaho. Firma vznikla v roce 2005. Je to rodinné vinařství hospodařící na 10 ha vinic a víno vyrábí v prostorách rodinného domu. Zaměřuje se na červená vína a v sortimentu se nachází i novošlechtěné slovenské odrůdy. Většina vín je pěstovaná v integrované produkci s výnosem 1-1,2 kg na hlavu. Po ochutnávce několika vzorků a chutném obědě v recepčním sále následovala prohlídka s degustací ve výrobních

prostorách, kde byly obdivovány nové velké dřevěné sudy, a podle předložených vzorků bylo zřejmé, že dřevo má stále pro výrobu vína své opoctatnění. Z více než 10 vzorků zaujaly zejména z ročníku 2007 Syrah a Cuvé (Cabernet Frank x Merlot x Cabernet Sauvignon) a sytě červená aromatická N-Rosa 2009, což je trojitý kříženec odrůd Picpoul x Frankovka modrá x Tramín červený z VÚVV Bratislava s mimořádnou vůní a chuti růže. Při cestě do třetího zastavení byla nejdříve návštěva klenotu pravoslavné církve - chrámu Presvätej Bohorodičky v Komárně, doplněná odborným výkladem biskupa Tichona. Při procházce pěší zónou města jsme měli možnost sledovat přeměnu starého historického města na moderní městskou část se zachováním historicky cenných památek. Na cestě do Mužle jsme sledovali krásné scenérie okolí a pobřeží Dunaje, který jsme měli několikrát na dosah. V Mužle nás pak čekal majitel vinařství Josef Becse, který se představil jako velmi přívětivý hostitel, komunikující s námi pěknou češtinou. Nabídl nám svůj sortiment založený na bílých odrůdách. Večeří jsme zakončili naše exkurze a vydali se na cestu k domovu. Celý program nám zajistil a celou cestu provázel a seznamoval se zajímavostmi, kudy jsme projížděli, Ing. Vlastimil Brestovanský z Trnavy, kterému patří od všech účastníků vřelý dík.

Copak se dělo u Bantuů?

Zmrzlík

Začněme pěkně po pořádku. Jistě už od nás víte, že rádi jezdíme poznávat nová místa, a také, že každoročně pořádáme **velikonoční výpravu**. A ta letošní proběhla ve Veselí nad Moravou.

Vše začalo ve čtvrtek 5. dubna. V nečekaném počtu 18 dětí a 8 vedoucích jsme vyrazili vlakem na cestu. Na místo určení jsme dorazili před devátou hodinou dopolední. Poté nás ale ještě čekala náročná cesta přes město do místní skautské klubovny.

Po vybalení věcí a ochutnání svačin jsme se rozhodli vydat na průzkum. Poznali jsme spoustu zajímavých míst, například kostel Svatých Andělů strážných, či veselský zámeček s přilehlým parkem. V něm jsme si zahráli nějaké hry, které nás ale dosti vyhladověli, a tak jsme se vrátili zpět na oběd. Potom následoval odpolední klid s možností omalovánek či lehkého zdřímnutí…

Další program se nesl v duchu „celovýpravové“ hry.

Po namáhavém dnu jsme dostali výbornou večeři a ještě nás Šáša naučila novou

písničku. Ale to už byl čas spát, a tak se celý oddíl ponořil do říše snů s očekáváním, co asi přijde zítra.

Další den začal krásným budíčkem, tradiční rozcvičkou a snídaní v podobě domácích buchet od maminek. Jelikož ale nám počasí moc nepřálo, zůstali jsme až do oběda v klubovně, kde jsme čas strávili příjemným kreativním tvořením, tzv. „rukodělkou".

Jelikož se naše organizace snaží o rozvoj dětí, jejich přípravu do života a vychovávání další generace správných skautských vedoucích, proto si další program připravily navzájem samy děti. A tato část výpravy, myslím, měla největší úspěch a protáhla se až do večeře.

Po ní následovalo menší vzdělávání našich „ZVAS-reprezentantů", mladších dětí, které koncem května měly jet soutěžit na závod světlušek a vlčat. Spát jsme šli příjemně unavení a usínali jsme za zvuků kytar a ukolébavek.

Ranní probuzení do posledního dne výpravy jsme si zpříjemnili oblíbenou rozcvičkou ve spacácích a také netradiční snídaní, kterou si děti nachystaly samy.

Pak už následovalo jen balení, úklid klubovny a v mezičase návštěva nedalekého dětského hřiště.

Cesta domů se nám už nevyhnula a my jsme se na ni odhodlaně vydali. Navíc jsme v Hodoníně rozdali tři nové přezdívky!

Po vrácení se domů jsme se rozloučili tradičním pokřikem „CIKY-CAKA" a odešli jsme vyprávět rodičům, jak báječně jsme se měli…

A jak už jsem se zmínila, připravovali jsme naše mladší děti na **závod vlčat a světlušek**. A jak to teda dopadlo?

Vyrazili jsme v sobotu 28. dubna. Oproti původnímu plánu závodit ve Znojmě jsme se rozhodli pro okresní kolo v bližších Mikulčicích.

Zaregistrovali jsme hned dvě soutěžní hlídky (družstva): Mušketýry a Pantery. A jelikož to byla akce pro děti, nechyběla na jejím zahájení ani princezna a pohádkový příběh.

Po odstartování se vyběhlo na trať vstříc zapeklitým úkolům z oblastí jako první pomoc, krizové situace, vyhledávání informací, fyzická zdatnost, dopravní značky, logické myšlení, orientace a kuchařské dovednosti.

Když děti závod úspěšně zvládly, čekalo se na ostatní družstva. Čas jsme si krátili lukostřelbou, hraním her a poznáváním nových kamarádů. Také nás čekalo milé překvapení v podobě skupinky cyklistů z Lanžhota. Dojeli nás totiž podpořit naši kamarádi z oddílu.

Pak následovalo už jen vyhlášení, rozloučení a cesta domů.

A tedy: **Mušketýři skončili na skvělém 4. místě!** Podobně mohli skončit třeba i Panteři, těm se ale vymstilo nechtěné vynechání jedné disciplíny a to je odsunulo až na poslední desátou příčku.

A aby těch akcí nebylo málo, letos slaví český skauting neuvěřitelných 100 let! Oslava se zvolila na svátek svatého Jiřího, patrona skautů (24. 4.). A náš oddíl se tuto radostnou událost rozhodl pořádně oslavit, a to mimo jiné i odléváním stop. A tak jsme vyrazili do břeclavské Kančí obory hledat „ťapoty" zvířátek. Po úspěšném nalezení několika otisků a jejich zalití sádrou jsme se přesunuli k památnému kameni kousek odtud. Tam jsme po proslovech starosty, skautského pamětníka i nejmladšího člena břeclavského oddílu společně vskočili do další stovky českého skautingu.

Oddíl v trávě dokonce přichystal dort, který byl tak akorát, aby se na každého dostal kousek. Nakonec jsme ještě prohodili pár slov s přítomnými a vyrazili si vyzvednout své odlité stopy. A pak hurá na vlak!

A co nás čeká dál? No přece tradiční letní tábor! Letos pojedeme na tábořiště v Senoradech, tak doufám, že už se děti těší, protože já se nemůžu dočkat…

Více informací i další počtení naleznete na ***www.bantuove.blog.cz***

Sokolské – kolébka lanžhotského Sokola

Antonín Hostina
předseda TJ Sokol Lanžhot

V poslední době se často mluví o využití areálu Sokolské. Naši dědové a otcové v padesátých letech minulého století budovali tento areál za nekonečných brigád a scelováním soukromých pozemků, aby se měla naše mládež kde scházet, sportovat a trávit svůj volný čas.

Areál je dlouhodobě využíván našimi občany jak ke sportování, tak relaxaci. Starší ročníky pamatují přehlídky dechovek, koncerty, maškarní zábavy, krojované výlety, pondělní hodovní zábavy, ale také brigády na půlení meruněk pro Frutu Lednice za dozoru pana Bystřického.

spartakiáda na Sokolském

Nedá mi nevzpomenout za všechny alespoň na dva členy Sokola, kteří se nám všem v souvislostech se Sokolským hluboce vryli do podvědomí. Těmito jsou František Kycl a Zdeněk Šiška. Někdy si připadám jako jejich následovník, když

si vzpomenu, jak jsme s jejich pomocí v roce 1987 zakládali spolu s Jaroslavem Fojtíkem (Mírou) v objektu areálu oddíl kulturistiky. Nikdo z nás určitě nelituje nekonečné hodiny brigád, které se věnovaly údržbě Sokolského.

Uplynulý rok 2011 mne však přesvědčil, že údržba takového zařízení formou brigád je v dnešní době nepostačující. Navíc areál postihly dvě velké finančně náročné havárie na vodovodním řádu a dále neustále se opakující problémy s elektrorozvody. Tyto havárie neměly negativní dopad pouze na oddíly kulturistiky a tenisu, ale na rozpočet celé TJ Sokol. Nezbylo než požádat zastupitelstvo města o finanční pomoc při rekonstrukci elektrorozvodů a výměnu vodovodní přípojky v areálu. Za vstřícnost vedení města a zastupitelů bych chtěl poděkovat. Bez této finanční pomoci by nebylo možné tento problém řešit. Na druhé straně se nestydím poděkovat sobě a všem, kteří se podíleli na těchto opravách, aby nám toto „dědictví" nespadlo časem na hlavu a nestalo se doupětem pro rizikové skupiny z řad našich spoluobčanů.

Co dál? S celou problematikou a záměrem na obnovu tradice Sokolského jsem seznámil vedení města, kterému se záměr líbil. V další fázi a na popud starosty města předložíme zastupitelstvu města návrh na rekonstrukci objektu, kde nezapomeneme ani na bezbariérový přístup pro handicapované občany a nové sociální zařízení.

Po dokončení rekonstrukce bude areál Sokolské opět sloužit tomu, k čemu jej naši předkové předurčili. Rekonstrukci Sokolského zároveň považuji jako poděkování všem, kteří se na budování tohoto hezkého areálu podíleli.

Atletické přebory Podluží 2012

Eliška Tesaříková

Ve dnech 28. a 29. května 2012 se v Lanžhotě konal již 7. ročník atletických přeborů žáků základních škol z Podluží. Této akce se zúčastnilo devět základních škol. Zahájení bylo po oba dva dny stanoveno na devátou hodinu, kdy ředitelka místní školy Mgr. Helena Pláteníková přivítala všechny zúčastněné žáky a jejich vedoucí. Žáci 1. až 9. tříd si vyzkoušeli své síly v různých disciplínách.

1. až 3. ročníky závodily ve sprintu na 50 m, hodu míčkem, vytrvalostním běhu na 300 m, 4. a 5. ročník závodily ve sprintu na 60 m, hodu míčkem, skoku dalekém a ve vytrvalostním běhu na 600 m. Po prvním dni vypadalo pořadí škol následovně:

1. místo Lanžhot (215 bodů)
2. místo Moravská Nová Ves (120 b.)
3. místo Tvrdonice (110 b.)
4. místo Lužice (83 b.), 5. místo Prušánky (75 b.), 6. místo Mikulčice (56 b.), 7. místo Hrušky (36 b.), 8. Místo Moravský Žižkov (31 b.), 9. místo Starý Poddvorov (25 b.)

Druhý den nastoupili na atletické hřiště žáci druhého stupně. 6. až 9. ročníky taktéž běžely sprint na 60 m a skákaly do dálky, 6. a 7. ročníky házely míčkem, běžely vytrvalostní běh na 600 m, 8. a 9. ročníky vrhaly koulí, dívky běžely 600 m a chlapci 800 m dlouhé vytrvalostní běhy.

Na bodová konta škol přidali starší žáci další body:

Lanžhot 203 b., Moravská Nová Ves 164 b., Prušánky 101 b., Lužice 72 b., Moravský Žižkov 66 b., Tvrdonice 54 b. a Mikulčice 51 b.

Počasí závodníkům opět vyšlo, děti byly plné síly a elánu soutěžit. V různých disciplínách se vystřídalo přes 400 atletů, rozdalo se na dvě stě medailí.

A tady jsou celkové výsledky za oba dva stupně:

1. místo Lanžhot (418 b.)
2. místo Moravská Nová Ves (284 b.)
3. místo Prušánky (176 b.)
4. místo Tvrdonice (164 b.), 5. místo Lužice (155 b.), 6. místo Mikulčice 107 b.), 7. místo Moravský Žižkov (97 b.)

V závěru nezbývá než poděkovat všem zúčastněným a také organizátorům za pomoc při přípravách letošních atletických přeborů 2012.

Jak se vedlo košíkářkám

Zita Hloušková

Turnajem MINI TALENT v Kyjově začátkem června ukončí košíkářky basketbalovou sezonu 2011/12, ve které si naše tři družstva vedla se střídavými úspěchy. Družstvo žen a dorostenek, které sezonu OP II odehrálo s osmi děvčaty, se umístilo na 3. místě.

Družstvo minižákyň, které má v současné době 28 děvčat, jsme rozdělili a část družstva přihlásili do kategorie OP starší mini, kde za náš tým hrála již zkušenější děvčata. Ale ani to nám nepomohlo k lepšímu výsled-

ku než je 4. místo z pěti startujících. Starší dívky měly za úkol dosáhnout na třetí příčku tím, že porazí našeho soupeře z Kyjova. To se jim bohužel nepodařilo, Kyjov má hráčky daleko ostřílenější, neboť některé hrají v soutěži o jednu až dvě kategorie vyšší.

Nejlepšího umístění v OP dosáhlo družstvo mladších minižákyň. Po úspěšné základní části soutěže postoupily spolu s družstvem Frisco Brno (zanechaly za sebou soupeřky z Valosunu Brno B a Kyjova) do finálové skupiny. Tady se minižákyním v jarní části sezony již tak nedařilo, prohrály s družstvem Valosun A, Frisco i Žďár n/S a skončily na 4. místě. Herně sice byly na stejné úrovni těchto týmů, ale bohužel střelecká nemohoucnost je připravila o jednoznačná vítězství.

Celkově jsme s předvedenými výkony děvčat spokojeni, děkujeme rodičům, kteří nás dlouhou sezonu podporovali. Zvláštní poděkování patří trenéru Jaromíru Maruškovi, pro kterého byla tato náročná basketbalová sezona poslední.

Závěr sezony stolních tenistů

Za oddíl stolního Filip Štofka

Mužstvo „A“ stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot hrající 3. ligu skupiny D zažilo velice úspěšnou sezonu, zakončenou závěrečným bojem v semifinále play-off o postup do druhé ligy. Konečné 4. místo v základní části je překvapivým, ačkoliv zaslouženým výsledkem, o kterém se rozhodlo až v závěrečném dvoukole.

Soupeřem v play-off nám byl velice silný a zkušený soupeř z Čechovic, který vyhrál základní část. První venkovní zápas se pro nás od začátku nevyvíjel dobře a nakonec jsme podlehli v místní herně 4:9. To domácí zápas byl o poznání dramatičtější a v průběhu se vedení střídalo na obou stranách. Nakonec jsme i druhý zápas prohráli a to 7:9. Zápas to byl ovšem velice vyrovnaný

a o výsledku rozhodly až koncovky mnoha zápasů, které většinou dotáhly do vítězného konce hostující Čechovice. Konečné 4. místo v základní části a následná účast v play-off je pro nás velice dobrým výsledkem, který se budeme snažit v příští sezoně ještě vylepšit.

„B“ mužstvo Sokola Lanžhot, hrající krajskou soutěž 1. třídy, si vedlo v průběhu sezony také nad očekávání dobře a celou sezonu se pohybovalo na místech atakující postup do divize. Postupové naděje zhasly až pár kol před koncem, ale konečné 4. místo se ztrátou jednoho bodu na třetí se dá považovat za úspěšné a zavazující do příští sezony. Zajímavé je, že před čtyřmi lety hrálo krajskou soutěž 1. třídy A mužstvo a B mužstvo hrálo o soutěž níže. Z toho lze vypozorovat, že úroveň stolního tenisu šla v Lanžhotě za poslední roky velmi nahoru.

Mužstvo „C“ hrající již řadu let okresní přebor skončilo po základní části na 4. místě, které zajišťovalo účast v play-off. Zde ovšem nestačili na budoucího vítěze celé soutěže Kobylí „C“. Mužstvo „D“ hrající stejnou soutěž mělo ambice opačné a to udržení se v soutěži, což se povedlo. Tým se nakonec umístil na 10. místě s dvoubodovou rezervou na záchranu, takže o udržení se bojovalo až do posledního kola.

Také v sezoně 2011-2012 se naše mládež účastnila bodovacích turnajů Jihomoravského kraje. Nejlepších výsledků dosahuje starší žákyně Denisa Pyskatá, která také pravidelně objíždí republikové bodovací turnaje a dosahuje velice slušných umístění. Celkově skončila na výborném 7. místě v republice mezi staršími žákyněmi a je velice dobrým příslibem pro budoucnost lanžhotského stolního tenisu. O její perspektivě svědčí také fakt, že v nadcházející sezoně zůstává mezi staršími žákyněmi, kdežto mnoho jejich konkurentek odejde do dorostu. Příští sezonu by tedy mohla v rámci republiky dosahovat výsledků v nejlepší trojici.

Na mistrovství České republiky v Hluku se Denisa Pyskatá umístila na vynikajícím 3. místě a potvrdila tak svou vzrůstající výkonnost. Ve čtyřhře dosáhly s hodonínskou Veronikou Tušlovou skvělého výsledku a staly se mistryněmi ČR. Pro úplnost byla úspěšná i ve smíšené čtyřhře, kde s partnerem Karlem Fischerem z Brna postoupili až do čtvrtfinále.

Tenisová sezona v polovině

Za tenisový oddíl Lenka Hrubá

V současné době se tenisová sezóna nachází ve své polovině. Do soutěží máme přihlášeno celkem deset družstev, z toho sedm v soutěžích řízených Jihomoravským tenisovým svazem a tři družstva v soutěžích neregistrovaných hráčů.

Úspěchy náš oddíl zaznamenal i mezi jednotlivci. Titul Přeborníka Jihomoravského tenisového svazu 2012 ve čtyřhře získala v dorostenecké kategorii Pavla Kováčová (se spoluhráčkou Sabinou Machalovou TK SK Zlín) a v mladších žácích Jakub Viceník (se spoluhráčem Robertem Steinhauserem TK Tilia Brno).

Družstvo dospělých (III. třída) se prozatím utkalo s družstvem VŠSK Univerzita Zlín, TK Bystřice p. H., TK Kunovice, TJ Sokol Vizovice. Se dvěma výhrami družstvo figuruje na 4. místě v tabulce.

Tým dorostu (II. třída) si připsal pouze jednu výhru nad TCP Kyjov a tři prohry s družstvy TK Uherské Hradiště, TK Natali a Slovan Hodonín. V dorosteneckém družstvu nastupují převážně hráči z kategorie staršího žáctva, pro které je tato soutěž náročná, avšak zvládají ji svou bojovností se ctí.

Největší naše chlouba je ligová soutěž v kategorii staršího žactva. Se dvěma výhrami (TK Uherské Hradiště A, TK Spartak Jihlava A) a dvěma porážkami (TC MJ-BLTC Brno A, TC Brno A) se družstvo starších žáků s označením A nachází uprostřed tabulky, což je pro nás určitě lichotivý výsledek.

Méně úspěšnými jsou starší žáci B (II. třída), kteří si připsali pouze jednu výhru s TC Brno C a prohry s TK Brno Bosonohy, TK Spartak Jihlava B a s TK Znojmo B. Výslednou je jim pak 7. příčka.

Mladší žáci (II. třída) si přes svou snahu a nebývalé úsilí nepřipsalo žádnou výhru. Prohry s ŽLTC Brno, TC BORS CLUB-STK Břeclav, TK Bystřice p. H. a TK Uherské Hradiště sesunuly družstvo na předposlední místo v tabulce. Nutno dodat, že družstvo mladšího žactva prochází generační výměnou hráčů.

Bohužel ani našim dětem v babytenisu se nedaří nad soupeři z větších měst vítězit. Prozatím utrpěly tři porážky s TK Znojmo A, TC BORS CLUB-STK Břeclav a TK Znojmo B. Výsledkem je 5. místo na konci tabulky.

Jiná situace je v kategorii minitenisu, kterým se podařilo zvítězit nad TK Tilia Brno a MTA Brno. Prohru pak utrpěli s družstvy TC Brno B a ŽLTC Brno B. Také toto družstvo drží střed tabulky.

V soutěžích neregistrovaných hráčů naše barvy hájí dvě družstva ve II. lize a jedno družstvo v kategorii veterán.

Veškeré aktuální informace můžete nalézt na ***www.tenislanzhot.cz***

Příznivcům tenisového oddílu patří naše díky.

Florbal v Lanžhotě slaví deset let

<PG>

Letos je tomu deset let od založení florbalového oddílu, členové oddílu si toto výročí připomněli Na Šlajsi poslední květnovou sobotu za účasti starosty a předsedy TJ Sokol Lanžhot. Rád bych při této příležitosti shrnul, co jsme za dobu fungování oddílu dokázali.

Historie sahá do roku 2002, kdy se učitel ZŠ Lanžhot Manfred Líbal rozhodl založit florbalový oddíl, vedly ho k tomu především pozitivní zkušenosti s tímto sportem ze své praxe. Dosud je aktivním členem oddílu spolu s dalšími dvěma zakladateli Jaroslavem Drahokoupilem a Markem Uhlířem.

První tři sezóny hrál náš tým nejnižší jihomoravskou soutěž. Hráčská základna rostla, výsledky měly vzestupnou tendenci a právě na konci třetí sezóny jsme se dočkali prvního úspěchu, postupu do tehdejšího jihomoravského přeboru mužů. V následující sezóně jsme se vezli na vlně euforie a první polovinu sezóny jsme se překvapivě drželi na příčce zaručující postup do vyšší soutěže. Tu se nám nakonec především díky chybějícím zkušenostem udržet nepodařilo, náš čas měl teprve přijít.

V sezóně 2006/2007 byla hráčská základna pro jedno družstvo příliš velká, důsledkem byl vznik B týmu, kde hráli především mladší hráči, pro které jsme neměli žádné mládežnické družstvo. Sezóna 2007/2008 byla pro oddíl mimořádně významná. Rozrostl se hned o dvě družstva, přibyli ženy a poprvé také mládež, starší žáci. Spolu s dětmi se povedlo angažovat i rodiče, k oddílu se připojili nynější předseda Martin Drobík a trenér mládeže Marek Šudrla. Muži A navíc poprvé postoupili do 3. ligy mužů. Sezóna 2008/2009 přinesla opět malé změny, zůstala družstva mužů A, B a žen, starší žáci se posunuli do kategorie dorostenců a přibyla družstva juniorů a mladších žáků. Muži B zvítězili v jihomoravském přeboru, do jiho-

moravské ligy ale díky sestupu mužů A ze 3. ligy postoupit nemohli.

Pouze s kosmetickou změnou jsme vstoupili do sezóny 2009/2010, z odrostlých juniorů vznikl tým mužů C. Měli jsme tedy mužské týmy A, B, C, ženy, dorostence a mladší žáky. Z mnoha pohledů může být právě tato sezóna vnímána jako nejúspěšnější v dosavadní historii, mládežnické týmy měly vyškolené trenéry, muži A se suverénním způsobem vrátili do 3. ligy a muži B podobně jednoznačným způsobem postoupili do jihomoravské ligy. Další sezóna 2010/2011 navázala počtem družstev na předchozí, dorostenci se přesunuli do kategorie juniorů, mladší žáci do kategorie starších žáků. Muži A ze 3. ligy i podruhé sestoupili, stejně jako muži B z jihomoravské ligy.

V zatím poslední sezóně 2011/2012 zůstal počet týmů beze změny, namísto juniorů byla opět přihlášena kategorie dorostenců, družstvo žen rozšířilo svou základnu o několik hráček ze zaniknuvšího oddílu VFU Brno. Mužům A se návrat do 3. ligy zatím nepovedl, ostatní týmy si vedly v rámci svých možností slušně.

Do sezóny 2012/2013 bylo přihlášeno opět šest týmů, pět v soutěžích pod hlavičkou ČFbU, dorostenci budou hrát regionální sokolskou ligu.

Uliční liga bilancuje

Radek Janík

Byl ukončen druhý ročník kuželkářského turnaje pod názvem Uliční liga, který byl odehrán v kuželně hospody U Bartošů. Turnaj byl odehrán dvoukolově s podzimní a jarní částí systémem každý s každým podle pravidel Kuželkářské asociace. Oproti minulému roku přibyla dvě družstva (Celníci a Amatéři), čímž se počet týmů ustanovil na čísle devět. Celkem se této soutěže zúčastnilo 52 hráčů, z toho 9 žen. Bylo odehráno 72 utkání, při kterých bylo celkově sraženo 103 576 kuželek. Vítězným týmem se po velkém boji stalo družstvo Celníků s kapitánem Petrem Bačou, který převzal putovní pohár. Na dalších místech

se postupně umístili Lužničáci, Hodináři, Jabloňáci, Hospoda U Bartošů, Radegast, Amatéři, Pajdáci a Kradlovské uličky. Nejlepším hráčem s nejlepším průměrem se stal František Létal (216). Mezi ženami zvítězila Zuzana Bartošová (185).

Byly zaznamenány také rekordy soutěže. Na 15 hodů do „plných“ srazila nejvíce Z. Bartošová (96), následovaná F. Létalem (95) a A. Staufčíkem (94). Na 15 hodů „dorážky“ dosáhl nejlepšího výkonu M. Hrubý st. (56), M. Grbavčic a K. Schrom (52) a F. Létal (45). Celkově nejlepšího výsledku co do počtu sražených kolků v jednom utkání zvítězil I. Mlýnek (260), F. Létal (259) a P. Bača (248).

Je nepochybné, že kuželky v zimních měsících táhnou. Na sestavení družstev je patrné, že spolu hrají jak mladí, tak i zkušení veteráni. Do třetího ročníku se již hlásí další mančafty, a tak uvidíme, kam se s tímto nádherným sportem dostaneme. Tímto bych chtěl poděkovat majitelům kuželny manželům Osičkovým za vstřícný přístup k odehrání této soutěže.

Znáte dvouměsíčník Malovaný kraj?

Jde o nekomerční celobarevný vlastivědný a národopisný časopis Slovácka, který začal být vydáván již v roce 1946. Dozvíte se v něm o historii této oblasti, místním folkloru, přírodě, zajímavých osobnostech, výtvarném umění, architektuře, archeologii, turistice a nejnověji též o tradičních lidových jídlech regionu. Samozřejmě nechybějí ani oblíbené vzpomínky pamětníků, kalendář kulturních a společenských akcí na jihovýchodní Moravě a pohled do obsahů periodik vydávaných v celé řadě obcí. Možnost poslat do časopisu svůj článek mají odborníci i občané se zájmem o historii a folklor svého domova.

Za několik desetiletí trvání Malovaného kraje neexistuje na Slovácku vesnice nebo město, o kterých by se v časopise nepsalo, a to samozřejmě včetně Lanžhota a okolí. Stejně tak může být článek o Lanžhotě uveřejněn v některém z příštích vydání periodika.

Malovaný kraj – to je tradice pojatá moderně. Můžete se o tom přesvědčit třeba na www.malovanykraj.cz, kde jsou podrobnější informace o časopise, či na www.publero.com, kde si kompletní ukázkové číslo dvouměsíčníku lze prohlédnout v elektronické podobě.

Redakce Malovaného kraje, 17. listopadu 1a, 690 02 Břeclav (tel. 602 575 463; malovanykraj@seznam.cz) Vám na vyžádání ráda pošle na ukázku výtisk časopisu zdarma přímo domů. Na uvedených kontaktech je možno vyřídit též předplatné - jako dárek jej ocení např. i rodáci ze Slovácka bydlící dnes mimo region.

BÁBÍK INTERNET

Firma **Tomáš Bábík** (**BÁBÍK INTERNET**) z Moravské Nové Vsi
je už od roku 2004 poskytovatelem bezdrátového internetového připojení.

Co vám můžeme oproti konkurenci nabídnout?

1. Preferujeme **OSOBNÍ PŘÍSTUP**. Žádné složité papírování, podepisování stohů smluv a dodatků k nim. Vy chcete **internet**, my **spokojeného zákazníka**. Taková domluva je pro nás závazná sama o sobě. Protože spokojený zákazník dělá další spokojené zákazníky. Je to jednoduché.
2. Vždy vám nabídneme **LEPŠÍ CENY A RYCHLOSTI** než konkurence. Ověřte si to. I náš nejlevnější tarif je rychlejší než dražší paušály u ostatních poskytovatelů. Jakmile začnou ostatní zvedat ceny, my naopak zvýšíme rychlosti.
3. Cenu za zřízení přípojky **ZNÁTE PŘEDEM**. Spočítáme vám na chlup přesně, kolik vás připojení vyjde a tato cena se už nezmění. Navíc částku si nevycucáme z prstu – je v ní zahrnut materiál (anténa, zařízení, kabel) a práce. Nic víc, nic míň. Veškeré zařízení pak zůstává vždy ve vašem majetku.
4. Pokud nejste z jakéhokoli důvodu se svým stávajícím poskytovatelem spokojeni, nebojte se nám ozvat. Rozhodli jsme se, že vás budeme od konkurence přepojovat **ZDARMA**.

Kontakt: Ing. Tomáš Bábík
Tel.: 774 604 801
E-mail: babik@tomasbabik.cz
www.tomasbabik.cz

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: červen 2012
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 3/2012 – 10. 8. 2012.

Svátek matek

foto: Martina Čadová

Aprílové zpívání

foto: Martina Čadová

Otevření vyhlídky

foto: Jaroslava Bartošová

Noc kostelů

foto: Jiří Kubík ml.

